

KOMMUNISTISK POLITIK

Nr. 3
marts-
april
2013
17. årg.

25.000+ demonstrerede den 28. februar imod den planlagte SU-reform ved Christiansborg, foto: gymnasieelever.dk

TEMA: Stop Vækstplan.DK!
Skrot de asociale reformer!

Hugo Chavez død: Hvorhen Latinamerika?

**Irak-krigen 10 år: På anklagebænken
med krigsforbryderne!**

STOP SU-TYVENE!

Lige til papirkurven

Det må kaldes prisværdigt, når man offentligt står ved en fejltagelse og aflægger selvkritik for den. Det gælder dog ikke for pressede ministre og tilsvarende, der er trængt op i en krog af deres egne løgne og er nødt til at indrømme, at de 'huskede forkert', 'kom til at fortale sig', 'var fejlinformerede', eller hvad det hedder. Så kaldes det taktik, og det afsluttes usvigeligt sikkert med, at nu må der ses fremad.

Det er næppe taktik, når professor, dr. phil. Claus Bryld, ekspert på det internationale socialdemokratis historie i det 20. århundrede, i en kronik i Politiken under overskriften 'Centrum-venstre er helt død' erklærer, at 'man må nu kalde regeringen en centrum-højre-regering'.

Før folketingsvalget i 2011 skrev Bryld en anden kronik i samme avis, hvor han i glad forventning om en ny tid efter Fogh- og Løkke-æraen droppede alle de historiske erfaringer og proklamerede, at en ny regering skulle rette op ved at afskaffe de ulighedsskabende tiltag og gennemføre reformer til gavn for den brede befolkning.

"En ny regering vil være nødt til at tage hensyn til sit bagland, og mange, især ufaglærte, sosu-assistenten m.fl., forventer forbedringer i deres arbejds- og lønvilkår (...)

Den nye dagsorden lægger da også op til en næsten klassisk konfrontation mellem højre og venstre, med en neoliberal udviklingsvej som højrefløjens svar på krisen og en socialdemokratisk som venstrefløjens (...)

De radikale betegnede han som 'et parti, der tenderer mod venstrefløjens'.

Efter halvandet år med Thorning, Vestager og halvt Søvn-dal, halvt Vilhelmsen har Claus Bryld fået nok. Også af sine egne synspunkter. Nu skriver han:

"Mit essay om forskellen på venstre og højre er i dag lige til papirkurven. Ingen af venstrefløjens mærkesager, heller ikke øget lighed, er blevet gennemført, det er højrefløjens derimod. Centrum-venstre eksisterer ikke længere.

I bedste fald er S og SF blevet centumpartier og de radikale et højreparti, så man må kalde regeringen en centrum-højre-regering. Og hvad så med de borgerlige partier? Ja, det er jo det samme, så vi har i virkeligheden en S-R-SF-V-K-regering."

Professor Bryld var ikke den eneste, der i lutter forventningsglæde om letvundet adgang til magten og i tiltro til det herskende danske borgerskabs og EU-borgerskabets demokratiske sindelag bildte sosu'erne, de ufaglærte, de arbejdsløse og det store flertal ind, at en S-ledet regering ville betyde en reelt anderledes politik og et opgør med den nyliberale EU-damptrømler.

Det gjorde næsten alle venstrefløjens partier, organisationer og mere eller mindre fremtrædende skikkelser. I dag har de fleste af dem travlt med at fordømme SRSF's nyliberale politik og stemple den som højreorienteret. Men uden professorens selvkritiske erkendelse, selvom deres støtte til regeringen også var lige til papirkurven. Den er det endnu. Det er ren bagtrospolitik.

Det eneste argument, der står tilbage for at støtte og holde hånden under Thorning-regeringen og tilbageholde en massiv folkelig mobilisering mod den, er den socialdemokratiske klassiker, som Johanne Schmidt-Nielsen har fremført i den norske avis Klassekampen:

"Vi kan vælte regeringen, når vi vil," siger hun: "Men alternativet er ikke noget bedre. Jeg bytter gerne nogle af de mandater, vi får i meningsmålingerne, mod, at regeringen fører socialdemokratisk politik," fortæller frontfiguren.

Virkeligheden har ikke truffet Johanne hjemme. Regeringen fører socialdemokratisk politik. Moderne EU-socialdemokratisk politik. Den adskiller sig ikke fra de øvrige nyliberale socialdemokratier i EU.

Regeringen bekræfter også de historiske erfaringer fra et lille århundrede med socialdemokratierne i regering: De er ikke bare borgerlige kapitalistiske partier – i krisetider er de ofte den herskende klasses foretrukne regeringspartier. Fordi de og kun de kan gennemføre nedskæringer, som de blå partier ville knække halsen på. Med støtte fra Johanne og ligesindede.

Det er positivt, at Enhedslisten siger fra over for den kommunale minusaftale, som indgår i regeringens og blå bloks Vækstplan.dk. Men det er hele planen, som er reaktionær og asocial. En klar forståelse af Socialdemokratiets og regeringens virkelige karakter ville hjælpe. Det ville lidt selvkritik også. Støtten til Thorning og Co. er lige til papirkurven.

Redaktionen 11. marts 2013

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver måned -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Vesterfælledvej 1B
1750 København V.
mail: kompol@apk2000.dk

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (6 nr.) 250 kr.
År (12 nr.) 400 kr.

Institutioner
1 år 500 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271
Næste nummer udkommer
19. april 2013
Deadline næste nr. 12.04.13

Christiansborgs 'Big Bang'-plan

Asociale reformer skaber ikke arbejdspladser

På Christiansborg fik SRSF's reformudspil, allerede før det kom på bordet i begyndelsen af marts, i politikerjargonen tilnavnet 'Big Bang': Det store brag. Det kæder de bebudede nedskæringer på SU, sygedagpenge og kontanthjælp sammen med en forgyldning af virksomhederne bl.a. med nye skatte- og afgiftslettelser i et stort hug.

De nye nedskæringsreformer følger oven på den katastrofale dagpengereform, striben af reaktionære pensionsreformer (den forhøjede pensionsalder, attentatet på efterlønnen m.v.) og talrige nedskæringer på den sociale del af de offentlige budgetter og på den offentlige sektor som helhed. I samme christiansborgske politikerjargon blandt andet betegnet som 'nulvækst' – et ganske pænt ord for massive nedskæringer og forringelser.

Formålet er at 'styrke dansk erhvervslivs (læs: de danske monopulers) konkurrenceevne' over for udlandet og andre internationale monopoler og multinationale selskaber. Det er en form for fornyet statsstøtte til de største virksomheder af enhver art, herunder igen til storbankerne og finanssektoren.

Efter EU's nyliberale recept

Det skal ske efter den nyliberale recept, der foreskrives i EU og af OECD for alle medlemslande: omfattende real-lønsfald og længere arbejdstid, skattelettelser til kapitalen, en stærkt 'slanket' offentlig sektor og stort set alle sociale ydelser reduceret til et minimumsniveau eller derunder.

Åbent borgerlige og socialistiske/socialdemokratiske regeringer halser af sted over det hele med sådanne asociale reformprogrammer, nogle steder mere drastisk end andre. Set udefra er det ikke så drastisk, hvad der er sket og sker i Danmark. Det er 'bare' tilpasning til EU's discountvelfærdsmodel, der gennemgår stadige forringelser efter udbruddet af krisen i 2008 og de fatale redningspakker til bankerne.

Recepten siges at skabe arbejdspladser. Men den ER afprøvet, og den virker

IKKE. Den forlænger derimod kriserne i de enkelte lande og i EU og eurozonen som helhed. 2013 bliver et nyt rekordår for ledighed.

TEMA

Stop Vækstplan.DK

Nok er nok!

Arbejderpartiet Kommunisterne foreslår, at alle kræfter forenes om følgende retninger for modstanden mod SRSF-regeringens og folketingets reaktionære politik:

- *Nej til SU til erhvervslivet! Nul kontanthjælp til kapitalen! Træk de asociale reformer tilbage!*

- *Nej til Vækstplan DK! Stop hel-dagsskole-reformen og hele EU's nyliberale reformpolitik!*

- *Stem nej til OK13! Solidaritet med lærernes kamp mod KL og regeringen!*

- *Skab arbejdspladser og jobs! Velfærd til alle!*

- *Lad de rige betale krisen!*

Rød-blå står sammen

SRSF-regeringens Big Bang-plan støttes ivrigt af Lars Løkke og den borgerlige opposition, der gerne vil udbygge (dvs. forværre) den.

Men den vil altså ikke skabe de nødvendige og lovede nye arbejdspladser. Den vil ikke knække kurven eller den nedadgående spiral. Og forklaringen er enkel: Ved at reducere de arbejdendes og de arbejdsløses købekraft, indkomsten til forbrug, synker efterspørgslen efter virksomhedernes produkter og dermed også efter nye produktionsmidler. Der skabes ikke real vækst, men en fortsat nedadgående spiral, som følger den økonomiske naturlov om profitratens faldende tendens.

Alle SRSF's og VKO's æg lægges nu i én kurv: en forhåbning uden forpligtelser om, at 'øget konkurrenceevne' vil få danske virksomheder til at investere i danske arbejdspladser og stoppe den massive flugt til udlandet, som fandt sted især under Fogh- og Løkke-regeringerne. Der er absolut ingen garanti for noget som helst. Bare et fromt håb. Bønnerne til hr. Kapital er lige så effektive som Fadervor.

Det parlamentariske politiske spil om reformer og konkurrenceevne er i fuld gang på Christiansborg og i medierne. Alle positionerer sig. LO har meddelt, at man ser 'positivt' på afgiftslettelser og reformer til styrkelse af konkurrenceevnen. Et rødt-blåt flertal er på plads.

Enhedslisten sender en byge af positive reformforslag til regeringen og fortsætter i rollen som støtteparti langt efter illusionernes udløbsdato. Partiet satser på stor fremgang ved kommunalvalget til efteråret – og ved det kommende folketingsvalg, uanset om det kommer ud af denne situation eller senere.

Men hvad den rød-blå blok nu har gang i, er at rette det endelige dødsstød mod den danske udformning af den nordiske velfærdsmodel – herunder den berømte danske aftalemodel.

Massiv mobilisering af alle folkelige kræfter

Det stoppes ikke af lidt flere Ø-mandater i kommunalbestyrelser eller i folketinget. Det kan kun stoppes ved en

massiv mobilisering af både de private arbejdspladser og de arbejdende i den offentlige sektor, af de arbejdsløse og folk på overførselsindkomster, der er hårdt ramt af den nyliberale reformpolitik, af de studerende, og uddannelsessøgende, af alle folkelige kræfter.

En mobilisering, der manifesterer sig i et nej til de aftalte minusoverenskomster og til de asociale reformpakker, der nu skal lodsnes igennem som Det Store Smæk til det store flertal.

Der må skabes en mægtig udenomsparlamentarisk bevægelse, som sætter tingene i sammenhæng, fordi reallønsfald og forringede overenskomster er en del af den samme politik, som gennemfører de nye asociale reformer og forgylder banker og monopoler på de arbejdes og det store flertals regning. De eksisterende initiativer og folkelige bevægelser, herunder faglige og uddan-

nelsessøgende organisationer, må gå sammen og gå i gang. Der må skabes nye initiativer og nye koordineringer til at sætte en stopper for Big Bang og dødsstødet mod velfærden.

Den må manifestere sig ved protester og demonstrationer. En start vil være de københavnske læreres og pædagogers protest mod heldags-skolereformen og Kommunernes Landsforening den 20. februar. Den må vise sig ved Christiansborg under reformforhandlingerne. Den må tage form af en kraftig Sig Nej-kampagne ved OK-afstemningerne. Den må sætte EU-dikteret nyliberal politik på porten den 1. maj.

I særlig grad må der appelleres til ledere og ledelserne i de progressive faglige og folkelige organisationer om at finde vejene til massernes kræfter, som venter på at blive udløst. *Gør noget, hvis I tager jeres ansvar for velfærden alvorligt!*

Der findes en anden medicin, som kan være med til at overvinde den økonomiske krise, skabe ny vækst og arbejdspladser. Det er at udvide massernes købekraft og forbrug – altså hæve reallønnen og hæve de sociale ydelser – og sikre statslige investeringer i nye arbejdspladser såvel i f.eks. miljøproduktion som i servicesektoren.

Det er godt nok også en livsforlængende medicin for et sygt kapitalistisk system, som ikke er i stand til at sikre fuld beskæftigelse og social og økonomisk fremgang for flertallet. Den er heller ikke uden negative bivirkninger, men den dræber ikke patienten.

Men måske skal den dræbes med en helt anden medicin: en folkelig socialistisk revolution og af et helt andet system, af en socialistisk velfærdsstat, der sikrer arbejde, social tryghed og stadig fremgang. Velfærd til alle.

Offentligt ansattes OK13: Sig nej!

Et samlet svar er nødvendigt

Forhandlerne for hen ved en halv million kommunalt ansatte, godt 150.000 i regionerne og 184.000 ansatte i staten, har indgået minusaftaler, der betyder lavere realløn og dårligere arbejdsforhold, herunder reelt længere arbejdstid. De nominelle lønstigninger holder sig under 2 %

SRSF-regeringen så meget gerne, at overenskomsterne for de offentligt ansatte hurtigt kommer på plads – med reallønsfald og et gennembrud for reelt øget arbejdstid på en række områder.

Regeringen har et brændende ønske om ro på den faglige bagsmæk, før man for alvor tager fat på de bebudede nedskæringsreformer på to milliarder fra SU'en, tre milliarder fra kontanthjælpen og mere fra beskæring af sygedagpenge, mens følgerne af de seneste reformer som dagpengereformen for alvor er ved at vise sig og kaste tusinder, der mister forsørgelsesgrundlaget, ned i den sociale massegrav.

Reformpengene skal bruges til skattelettelser til arbejdsgiverne i form af en såkaldt konkurrencepakke, der skulle

TEMA Stop Vækstplan.DK

styrke de danske virksomheders konkurrenceevne på de studerendes, de syges og kontanthjælpsmodtagernes bekostning. Det betyder nye skattelettelser og tilskud til de rige – men ingen garanti for nye jobs.

Forringede arbejdstidsregler og reallønsfald

De offentlige arbejdsgivere har præsenteret forhandlerne for en række krav om store ændringer af OK-forholdene, som ikke mindst har vedrørt arbejdstidsbestemmelserne i retning af at fjerne aftalerne på dette område og overlade det til den enkelte institutionsleder at fast-

sætte brugen af arbejdstiden. Også en række krav for at svække fagbevægelsen og tillidsmandsbeskyttelsen blev fremlagt. Og selvfølgelig: Reallønnen skal ned.

Et første gennembrud for SRSF-regeringens planer – som både er kort- og langsigtede – kom hos de statsansatte, hvor finansminister Bjarne Corydon optrådte for enden af bordet som arbejdsgiver, mens han samtidig havde regeringskasketten på. Det skete, da forhandlerne for gymnasielærerne indgik en aftale, der solgte af de hidtidige arbejdstidsaftaler for mindre lønstigninger. Dette skulle bane vejen for det helt store slag mod folkeskolelærerne, der er udset til at betale for den nyliberale heldagsskole-reform med flere undervisningstimer og lærerfyringer – med forringet undervisningskvalitet til følge.

Det blev fulgt op af aftalerne på de øvrige offentlige områder, og scenen var dermed sat til kampen om lærerne.

Aftalen mellem Bjarne Corydon og

Centralorganisationernes Fællesudvalg (CFU) og Akademikernes Centralorganisation om nye overenskomster på statens område betyder endnu større reallønsfald. Men den betyder også det ønskede gennembrud for aftaler, der ikke bare betyder øget undervisningstid, men reelt øget arbejdstid for gymnasielærerne og dermed forringet undervisning for eleverne. Det vil føre til færre lærere og utvivlsomt også til fyringer.

Hanne Pontoppidan, formand for Uddannelsesforbundet, fremsatte en skarp kommentar under overskriften 'S springer ud som arbejdsgiverparti', hvor hun anklager regeringen for at slagte et afgørende element i den såkaldte danske model – nemlig aftaleret:

"Det er det hidtil mest omfattende angreb på aftaleretten, siden den danske model blev født i 1899. Og det er rygende, at det netop er socialdemokratiske ministre, der i den grad sætter fagbevægelsen uden for døren. (...) nu kan lederne gøre, hvad de vil, uden at bekymre sig om medarbejderne. Og de skal i hvert ikke lave aftaler med dem, endside forhandle med dem.

Bjarne Corydon og Christine Antorini har altså sendt et klart signal om, at nu er der fri jagt på lærerne", konstaterer hun.

KTO følger efter

De offentlige aftaler fulgte samme model med forringelser og reallønsfald. Kommunernes Landsforening og de kommunalt ansattes forhandlingsfællesskab KTO blev enige om en aftale, der betyder lønstigninger på 1,97 procent over de næste to år.

Det er umuligt at sælge det som en forbedring, og ikke engang som opretholdelse af status quo, selvom forhandlingerne prøver:

- Der er tale om et magert forlig, som i høj grad må betegnes som et resultat af den økonomiske krise, siger forbundsformand Dennis Kristensen fra FOA:

- Vi har været fokuseret på at bevare reallønnen, men jeg tør ikke lægge hovedet på blokken på, at de aftalte lønstigninger fuldt ud vil kunne matche de næste års prisstigninger. Desværre. Men den hidtidige reguleringsordning videreføres. Og vi har fået bremsset de meget firkantede arbejdsgiverkrav.

Kommunernes krav om at kunne fyre suppleanter for tillidsfolk blev trukket tilbage – i denne omgang.

Et afgørende angreb på den offentlige sektor

SRSF-regeringen kombinerer direkte deres reformpolitik med reallønsnedgang, forringede arbejdsforhold og længere arbejdstid for de offentligt ansatte.

- Hvad der sker i dette forår, er et afgørende angreb på hele den offentlige sektor, på dem, som arbejder i den, og på dem, som er afhængige af den i form af SU og andre overførselsindkomster, siger Troels Riis Larsen, talsmand for Arbejderpartiet Kommunisterne.

- De forskellige tiltag udgør en samlet helhed. Nemlig nyliberal nedskæringspolitik forbundet med gaver til kapitalen. Bankpakkerne fortsætter på andre måder.

- Derfor må de enkelte dele ikke ses isoleret. Og angrebene kræver et samlet svar. Fra de offentligt ansatte og alle andre arbejdende, fra elever og studerende, fra folk på dagpenge og alle andre modtagere af overførselsindkomster.

- Det er en ekstra grund til at sige nej til minusoverenskomsterne. Det er nu, der for alvor skal mobiliseres til et opgør med den fejlslagne politik, som både VKO og SRSF står for. Vi skylder nok et varmt forår, siger Troels Riis Larsen.

Nul kontanthjælp til kapitalen! Stop de asociale reformer!

Kontanthjælpsreformen er et nyt hårdt slag i ansigtet på en kriseramet ungdomsgeneration, ligesom SU-reformen er det. Den er også et klart brud med et vigtigt princip om at sikre hver enkelt en selvstændig indkomstmulighed uafhængigt af en forsørgerindtægt

Oven på reallønssænkende overenskomstaftaler og et forslag til SU-reform, der går ud på at tage penge fra de uddannelsessøgende for at give dem til erhvervslivet i form af bl.a. nedsat skat, spiller SRSF-regeringen ud med en kontanthjælps-reform.

TEMA Stop Vækstplan.DK

Den går ud på det samme. Det rød-blå folketingsflertal er i forvejen sikret.

Sigtet er at ramme så godt som alle kontanthjælpsmodtagere økonomisk. En ganske særlig målgruppe er de ca. 50.000 unge under 30, der i dag får kontanthjælp.

Hovedelementer i kontanthjælps-reformen er:

1) At lade en stor gruppe kontanthjælpsmodtagere (p.t. anslået til

mindst 8000) blive kastet i den sociale massegrav. Det drejer sig om alle samlevende kontanthjælpsmodtagere, hvis kæreste har en indtægt på over 30.000 kr. før skat om måneden. De får simpelthen frataget deres kontanthjælp.

- 2) At fratage de 25-30-årige på kontanthjælp halvdelen af deres indkomst ved at sætte den ned på niveau svarende til SU, men uden udsigt til et muligt vellykket job på grund af manglende uddannelse og stor arbejdsløshed.
- 3) At fortsætte reduktionen af ydelserne til dem under 25, de såkaldte ungeydelse. Unge under 25 år skal

have 'uddannelseshjælp'. I dag sker det først efter et halvt år. Uddannelseshjælpen vil være 1.014 kroner mindre om måneden det første halve år. I dag er satsen for udeboende under 25 år på 6.767 kroner.

Kontanthjælpsreformen skal give en milliard kroner om året kontant til kapitalen i form af en såkaldt 'konkurrencepakke'.

APK: Stop regeringen!

- Nul kontanthjælp til kapitalen! Og nul SU til erhvervslivet! Nu skal regeringen og det rød-blå folketingsflertal stoppes, siger Troels Riis Larsen, talsmand for Arbejderpartiet Kommunisterne.

- Den planlagte kontanthjælpsreform er en svinestreg udpønsat af en asocial og hele vejen igennem borgerlig og reaktionær regering. En af de mest hykleriske, vi har set,

- Thorning, Vestager, Mette Frederiksen og Co. bliver ikke trætte af at fremhæve deres ædle hensigter, mens

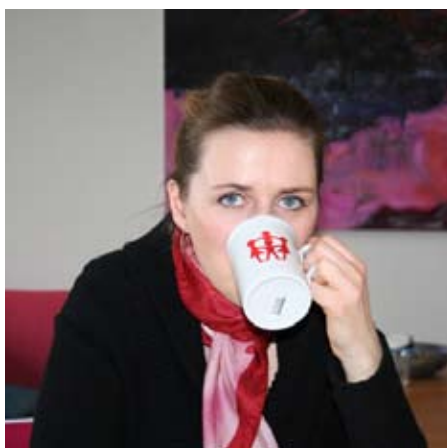

Foto: Jakob Horn flickr

de kaster jord på deres ofre. Ministrene og det rød-blå folketingsflertal, der vil stemme for svineriet, er direkte og personligt ansvarlige for de uundgåelige sociale katastrofer, som vil komme.

- Kontanthjælpsreformen er et nyt hårdt slag i ansigtet på en kriseramt ungdomsgeneration, ligesom SU-reformen er det. Den er også et klart brud med et vigtigt princip om at sikre hver enkelt

en selvstændig indkomstmulighed uafhængigt af en forsørgerindtægt.'

Troels Riis Larsen tilføjer:

- Hele den asociale, nyliberale reformpolitik forsvares med, at den vil skabe arbejdspladser, først og fremmest, og sikre uddannelse til alle. Men hvor er arbejdspladserne? Hvor er der jobs? EU's nyliberale politik er et gigantisk fejlslag med millioner af ofre. Danmark får også sin del.

- Under skiftende rød-blå regeringer er den strukturelle arbejdsløshed bare vokset over de sidste 30 år. Den faktiske arbejdsløshedshær er blevet større og større, selvom det skjules af midlertidige og kunstige boom og statistikfusk. Så skal alle presses gennem uddannelser, som EU og de følgagtige lokalregeringer i Danmark pønser på at privatisere endnu mere.

- Det holder ikke. Politikken er en katastrofe. Den må stoppes. Ikke af et folketingsflertal, for det eksisterer ikke. Af folkelige massebevægelser, der siger: Nok er nok!

Vækstplan.dk: Et nyt blålys

Regeringens SU-reform og minister Frederiksens kontanthjælpsreform skal flytte hhv. to og en milliard kroner over til skattelettelser og andre stimulanter til et grådigt og umætteligt erhvervsliv. Ikke mindst fra en i forvejen hårdt kriseramt generation af unge. Nu har den omvendte Robin Hood-manøvre fået et navn: Den hedder Vækstplan.dk

25.000+ demonstrerede 28. februar mod SU-beskæring og de andre asociale reformer

Ti milliarder kroner årligt i form af nedsatte selskabsskatter, reducerede energiafgifter og mange andre former for kontanthjælpstilskud til erhvervslivet. Sådan lyder regningen for Vækstplan.dk.

Den skal betales gennem nedskæringer i de offentlige budgetter i form af massivt øget fattigdom for mange på overførselsindkomster, af nedskæringer i kommuner og regioner på skoler, institutioner, ældrepleje osv. – og af nye massive fyringer af offentligt ansatte.

Den sælges som en målrettet plan, der frem til 2020 skal skabe 150.000 nye private jobs, når den ny stribe reformer lægges sammen med skattereformen, reformer af førtidspension og fleksjob og stramme offentlige overenskomster.

Allerede før den nuværende krises udbrud flyttede private arbejdspladser på stribe ud af landet i globaliseringens navn. Og alene siden 2008 har virksomhederne – kapitalejerne – nedlagt

170.000 jobs eller flyttet dem ud af landet.

Men Vækstplan.dk vil ikke sikre halvdant hundrede tusind private arbejdspladser. Den vil tværtimod forlænge og uddybe den økonomiske krise. Skattelettelserne til kapitalen vil i heldigste tilfælde betyde et par tusind usikre jobs. Til gengæld skal der fyres 8000 i den offentlige sektor.

Det hjælper ikke meget på det store billede, at regeringen dagen efter Vækstplan.dk præsenterede en ny 'togplan' for Danmark. Eller en 'togfond', som den kaldes: Regeringen har afsat 27,5 milliarder kr. til investeringer i og moderniseringer af den offentlige trafik, som har været skammeligt forsømt i årtier. Den sælges som hurtigere tog fra 2028 – og med et løfte om massevis af arbejdspladser, ikke mindst ufaglærte.

Men de store anlægsprojekter har det med at skride og blive langt dyrere for skatteyderne end beregnet. Nogle af dem har været gedigne katastrofer. Ikke mindst hos DSB.

Vækstplan.dk: Offentlig minusvækst

På Christiansborg kalder man det, regeringen og folketingsflertallet har gang i, for 'Big Bang' – en eksplosion af nyliberale angreb i så hurtigt et tempo, at modstandsviljen lammes og forvandles til spage indsigelser,

Et hovedelement i Christiansborgs Big Bang er den såkaldte konkurrencepakke Vækstplan.dk. Den skal angiveligt sikre arbejdspladser og vækst ved at beskære arbejdspladser i den offentlige sektor, som dømmes til reel minusvækst i de næste mange år.

Et væksttempo på kun 0,4 pct. årligt i de offentlige udgifter i de kommende år betyder uundgåeligt fyringer.

Men det er værre endnu:

Med "Vækstplan.dk skal der rundt regnet skæres 13 milliarder kroner i den offentlige sektor over syv år. Derudover skal der moderniseres og effektiviseres for 12 milliarder, som det hedder. Blandt andet igennem at forny de offentligt ansattes overenskomstbestemte arbejdstidsaftaler.

Skolelærerne er bare begyndelsen. Der lægges op til den største rundbar-

bering, siden den danske og skandinaviske velfærdsmodel så dagens lys.

Men alt det vil ikke bryde den nedadgående spiral, dansk økonomi er inde i. Vækstplan.dk ligner regeringens fejlede kickstart: Den lover, men holder ikke.

TEMA Stop Vækstplan.DK

Vækstplan.dk vil ikke skabe arbejdspladser og jobs til de hundredtusinder af arbejdsløse, eller regulære jobs til andre, der nu er på overførsel, fordi de tilhører den stadig voksende 'arbejdsløshedsreserve', der bruges til at trykke lønningerne.

Danmark i verdenstoppen for gunstigt erhvervsklima

Den formindskede offentlige vækst skal ligesom SU- og kontanthjælpsreformen bruges til at forgylde kapitalen, erhvervslivet. Som gaver til virksomhederne, deres aktionærer og direktioner. I det forfængelige håb om, at de vil investere i arbejdspladser og produktion

i Danmark – men de gives helt uden betingelser.

SRSF-regeringen er parat til at skære resterne af velfærdsstaten ind til benet i denne forhåbning.

I forvejen ligger Danmark helt i top med hensyn til et 'gunstigt erhvervsklima'. Det amerikanske finansmagasin Forbes sætter Danmark ind på en andenplads over lande, som det er godt at drive virksomhed i, kun overgået af New Zealand. The Economist placerer Skandinavien som helhed på en førsteplads, mens Verdensbanken og Goldman Sachs anbringer Danmark alene som nr. 1. Det er fortiede kendsgerninger i den danske 'politiske debat'.

Forøgede profitter på det store flertals og hele samfundets bekostning skaber ikke automatisk arbejdspladser.

Den strukturelle arbejdsløshed har været stærkt stigende i de udviklede kapitalistiske lande over de sidste 30 år, hvor de rigestes andel af nationalproduktet er vokset dramatisk, mens arbejdernes og det store flertals er mindsket uhyrligt. De rige bliver rigere, de fattige fattigere. Synlig fattigdom og 'fattige arbejdende' bliver resultatet af den nyliberale EU-politik. Også i Danmark.

Titusinder går på gaderne: Organiser og styrk modstanden

25.000+ studerende på gaden. Folkeskolelærerne rustet til kamp og får bred støtte. Den politiske og faglige støtte til den 'røde' regering smuldrer med erkendelsen af, at SRSF-regeringen er en borgerlig kapitalistisk regering i kapitalens tjeneste

Foto: Københavns Kommunelærerforening

besparelser.

SRSF-regeringens nyliberale reformpolitik har vakt stadig større modstand, ikke mindst blandt regeringens støtter. Der er nemlig ingen vej uden om følgende konklusion:

SRSF-regeringen gennemfører en brutal EU-dikteret nyliberal politik, som rammer det store flertal i form af faldende realløn og indkomster, øget arbejdsløshed og omfattende offentlige

en ny politik: SRSF-regeringen er en borgerlig kapitalistisk regering i kapitalens tjeneste. Nu skal der sættes en stopper for regeringens og det rød-blå folketingsflertals asociale løntrykker- og nedskæringspolitik.

Trussel om lærerlockout

Lærere og pædagoger i København har været på gaden i protest mod Hel-dagsskolereformen, der skal betales af lærerne med øget undervisningstid, af pædagogerne med jobtab og af børnene med tab af barndom og fritid.

Folkeskolelærerne ser regeringens politik for denne reaktionære skolereform som et omfattende angreb både på deres arbejdsforhold og deres faglighed, og på hele den danske OK-model – og at den vil betyde en dårligere

Men overførslen af milliarder fra fattige til de rige er for mange dråben, der får bægret til at flyde over: *Nok er nok!*

Nu kan der ikke længere håbes på

folkeskole og en dårligere barndom for eleverne.

De er også klar over, at regeringen og Kommunernes Landsforening kører parløb, når KL afbryder forhandlingerne og varsler lockout mod lærerne fra 1. april.

På et stormøde i Odense med mere end 2000 tillidsrepræsentanter gav lærerne grønt lys til at tage kampen op. De har fået støtte fra de offentligt ansattes forhandlingsorganisation KTO, som nægter at undertegne OK-aftalerne, *'før der er indledt realitetsforhandlinger med lærerne'*. Dansk Sygeplejeråd har meldt det samme ud. Og Gymnasieskolernes Lærerforening har anbefalet gymnasieskolelærerne at sige nej ved urafstemningerne til den aftale, som dens forhandlere indgik med Bjarne Corydon. Pædagogerne afviser at lukke hullerne for arbejdsgiverne i tilfælde af en lockout og påtage sig konfliktramt arbejde.

Og SAS-stewardesserne demonstrerede den 10. marts til fordel for lærerne uden for forligsinstitutionen, hvor DLF og KL mødtes. Kabinepersonalets fagforening CAU har ikke glemt, hvordan finansminister Corydon sidste år lagde pres på CAU for at få dem til at acceptere en ringere overenskomst.

Og der er også forskellige former for politisk støtte til lærerne: I en række byråd arbejdes der for at holde netop deres kommune uden for en lockout.

SU-aktioner og smuldrende støtte til regeringen

Studerende og elever har for alvor mobiliseret til kamp. Den første store landsdækkende demonstration i protest mod den nuværende reformrunde fandt sted den 28. februar. Mere end 25.000 uddannelsessøgende marcherede fra Rådhuspladsen i København til Christiansborg for at fortælle, at det er de studerende, der skal have SU – og ikke kapitalen. Og at de nyliberale reformer skal skrottes.

Regeringens støtteparti Enhedslisten opfordrede til deltagelse i denne demo og i protesterne mod regeringens sociale politik. I regeringspartierne har uroen spredt sig. En gruppe SF'ere har iværksat en underskriftsindsam-

ling blandt partimedlemmerne for at få partiet og den ny partiformand til at forlade regeringen. SF's stemmeandel i vælgermålingerne er på under fem procent, og en Gallup-måling har med godt 17 pct. givet socialdemokraterne den laveste stemmeandel siden 1898 (ja: atten hundrede!).

TEMA Stop Vækstplan.DK

Rådden LO-top støtter reformerne

S-partisoldaten og LO-formand Harald Børsting har på forhånd været ude og blåstemple vækst-reformen: - Den skaber ny optimisme, erklærer han og tilføjer:

- Vigtigst for mig er det, at planen flugter meget godt med vores ønsker. Der er både noget, der vil skabe beskæftigelse på kort sigt, mellemlang sigt og lang sigt.

Han har langtfra opbakning i hele fagbevægelsen, og slet ikke blandt dens medlemmer. Otte fagforbund for offentligt ansatte – heriblandt lærere, pædagoger, HK og FOA – har i et åbent brev til statsminister Helle Thorning-Schmidt kraftigt advaret mod at lade en lavere offentlig vækst betale for skattelettelser til erhvervslivet. Det falder for døve ører.

Dertil kommer protesterne mod minuserenskomsterne ved OK13, som overalt betyder reallønsnedgang. Mange kræfter arbejder for et nej ved urafstemningerne, selvom de anbefales af fagtoppene.

Det ulmer i de nedre regioner, også i fagforeningerne, hvor hovedparten af medlemmerne arbejder i den private sektor, som i 3F. Utilfredsheden med fagtoppen, som indrettede sig fint med Fogh og Løkke og nu fortsætter samarbejdet med Thorning, bliver stadig

større, selvom handlinger fra den kritiske del af fagbevægelsen har det med at lade vente på sig.

Nødvendigt med en samlet kampagne mod regeringens politik

Thorning-regeringens reformer og lønprespolitik støttes selvfølgelig af Lars Løkke Rasmussen og resten af blå blok. De folkelige protester er oppe mod et massivt Christiansborg-flertal.

Skal reformerne og reformpolitikken stoppes, er det uomgængeligt at organisere og styrke modstanden og lade den komme til udfoldelse gennem protester på alle planer – ikke mindst gennem masseprotester.

Det er nødvendigt med en egentlig kampagne imod den nyliberale reformpolitik i alle dens aspekter, hvor alle, der rammes, går sammen i modstanden mod den – og hvor alle potentielle fremtidige ofre, og alle progressive kræfter i det hele taget, er med.

Og de igangværende protester mod reallønsfald og forringede arbejdstidsregler i forbindelse med OK13 må udvikles til en egentlig nej-kampagne.

Protesterne mod SU-reformen er en god begyndelse på masseprotesterne. Men de må fortsættes, og der må også arrangeres synlige manifestationer og protester omkring hver især af de øvrige reformer som Heldagsskolereformen og Kontanthjælps-reformen. Ikke mindst i takt med deres veje gennem folketingsalen. Og først og fremmest bør der sigtes mod en samlet kæmpe-manifestation foran Christiansborg i maj eller begyndelsen af juni mod reformpolitikken og SRSF's arbejdsgiverpolitik.

1. maj-dagen må manifestere et opgør mod den nyliberale reformpolitik med kravet om regulære nye arbejdspladser som fokus.

Vreden og harmen er der. Nu må protesterne organiseres for at komme til udfoldelse for alvor. Et særligt ansvar ligger hos ledelserne i progressive faglige organisationer, folkelige bevægelser og partier og politiske organisationer om at finde sammen i en fælles kamp.

Grundlovsbrydere frifundet

Det var i orden at godkende Lissabon-traktaten uden folkeafstemning, siger den danske Højesteret, der i afgørende spørgsmål aldrig er gået imod regering eller stat. Lissabon-traktaten fra 2007 betød omfattende ændringer af EU's traktatgrundlag og dermed af grundlaget for det danske medlemskab. Irenerne var de eneste, der fik lov til at stemme.

Alle 11 højesteretsdommere stod enstemmigt bag frifindelsen af stat og regering for at have overtrådt grundlovens bestemmelse om suverænitetsafgivelse ved ikke at sende Lissabon-traktaten til folkeafstemning.

- Højesterets dom er forventelig på grund af de omfattende konsekvenser, det havde fået, hvis sagsøgerne fik ret. Men frifindelsen er politisk beklagelig, da Lissabon-traktaten afgav dansk suverænitet på en lang række områder, hvor vi mistede veto retten. Alene derfor burde den ubetinget have været sendt til folkeafstemning, udtaler Søren Søndergaard, medlem af EU-parlamentet for Folkebevægelsen mod EU.

Danmarks højeste domstol stadfæstede landsrettens tidligere afgørelse om, at Grundlovens paragraf 20 ikke var overtrådt.

Paragraf 20 kræver vedtagelse med fem sjettedeles flertal i Folketinget eller godkendelse ved en folkeafstemning, når Danmark overlader beføjelser, som efter grundloven tilkommer rigets myndigheder, til en mellemfolkelig organisation.

- Det er selvfølgelig ikke rart, at vi ikke fik medhold i, at paragraf 20 burde have været fulgt. Det synes vi ikke, er forståeligt. Dommen følger Justitsministeriets fremgangsmåde og formalistiske forståelse af paragraf 20, sagde Helge Rørtøft-Madsen, talsperson for de 30 sagsøgere og Folkeafstemningskomiteen, efter dommen.

En dom for grundlovsbrud ville ikke bare haft vidtrækkende konsekvenser for Danmark og Danmarks forhold til EU, men meget store konsekvenser for hele EU, hvor nye traktater køres igennem hen over befolkningerne.

Det var derfor naivt at forvente, at Højesteret ville dømme imod stat og regering i så politisk afgørende et spørgsmål – på trods af rettens angivelige uafhængighed.

I Information kommenterer Dennis Baggers Laursen dommen sådan:

"Hvorfor, og hvordan, skal folket bevare tilliden til retssystemet? De

Danmark på tværs

største forbrydere og landsforrædere bliver ikke stillet til ansvar for deres forbrydelser. Fogh er ikke hevet i retten for sine krige mod Afghanistan og Irak, og nu slipper bagmændene bag Danmarks indmelding i Lissabon-traktaten også for straf.

Længe leve demokraturet ..."

Selvom denne og tidligere sager

om grundlovsbrud er gået sagsøgerne imod, har de dog en positiv betydning ved at fastholde et fokus på spørgsmålet. Og der er al mulig grund til at rejse kravet om folkeafstemning om nye EU-diktater som EU's finanspagt (eurotraktaten) og en stribe planlagte traktat-ændringer frem mod den (ikke mindst af Tyskland) planlagte Eurostat (Europas Forende Stater). Det er heller ikke første gang, forbrydelser ikke dømmes i retten. De danske domstole er klassedomstole. Højesteret må kaldes Over-klassedomstolen.

Krav om ny folkeafstemning om bankunion

Det nationale kompromis med blandt andet en undtagelse af euroen blev indgået mellem syv partier, efter et flertal stemte nej til Maastricht-traktaten ved en folkeafstemning den 2. juni 1992. Kompromisset blev sendt til folkeafstemning den 18. maj 1993. Hermed indgik det danske Folketing og det danske folk en bindende kontrakt, som kun kan ændres ved en folkeafstemning. Derfor stemte vi i 2000 om Euroen, og som bekendt blev det et rungende nej til en fælles mønt. Situationen med en bankunion, er en direkte parallel, udtaler Åge Staun som er bestyrelsesmedlem og medlem af landsledelsen i Folkebevægelsen mod EU.

Det nationale kompromis kan findes i EU-traktaten i form af en protokol, som slår fast at Danmark ikke deltager i: "Ordningen med en fælles valuta" og videre at "Danmark ikke er bundet af regler vedrørende økonomisk politik, som kan gælde for medlemsstater, der deltager i tredje fase".

EU-instanser har netop besluttet at næste valg til EU-parlamentet skal finde sted 22-25. maj 2014.

6 timers dagen: Et centralt krav i kvindernes kamp

Mange kvinder vælger deltid, fordi de prioriterer børn og familie højere end karriere. Sådan lyder det tit i mediernes klasseløse verden

I disse år brydes arbejdstiden op på mange måder i fleksibilitetens og den hellige konkurrenceevnes navn. Samtidig kommer rigtig mange offentligt ansatte til at opleve endnu en runde med fyringer og at blive varslet ned i tid, fordi de kommunale budgetter skal skæres. Der er god grund til, at kravet om en seks timers arbejdsdag med en højere løn igen bliver et centralt kvindekraftkrav (og i øvrigt også mandekrav).

Mens arbejdsgiverne og regeringen presser på, for at vi skal arbejde mere og længere, er antallet af kvinder på deltid de sidste ti år igen steget markant, til 38 %. Og som en ny EU-tendens sti-

ger også andelen af deltid i mandejob (1999-2009, ifølge tal fra EUROfound 2011).

Arbejdsmarkedskommissionen drømmer om tyske tilstande, hvor nærmest al vækst ligger i deltidsjob, og hvor fleksibiliteten er udvidet til, at en arbejder har to forskellige deltidsjob for at kunne forsørge sig selv, eller et kombijob på to arbejdspladser.

Ned med arbejdstiden

Et modkrav må være at få den generelle arbejdstid sat ned for alle. Samtidig skal timelønnen sættes tilsvarende op, så der ikke sker løntab, altså fuld lønkomensation. Det er den daglige arbejdstid, der skal sættes ned. Som arbejdskraft yder vi i dag langt mere i vores arbejdstid end tidligere. Der stilles større krav, arbejdet rationaliseres

og effektiviseres. Vi kan mærke det på tiden og kræfterne til børn, familie og fritid – og på helbredet. Arbejdsgiverne og aktionærerne kan mærke den stigende indsats i form af øget produktivitet og profit. Trods kriser er der skabt så meget merværdi af vores arbejde, at nedsættelse af arbejdstiden med fuld lønkomensation vil være mulig, på profittens bekostning.

Kravet om generel nedsat arbejdstid til seks timers arbejdsdag må sammenkobles med krav om fjernelse af de mange angreb på arbejdstiden, hvad enten vi oplever dem gennem regeringens lovgivning, såsom den tvungne forhø-

Det kæmper kvinderne for 8. marts 2013

Arbejderkvinderne og kvindernes store flertal ligger fortsat langt bagefter med hensyn til ligeløn, livsindkomst og pensioner. Der skal fortsat kæmpes for retten til uddannelse og for retten til arbejde og til et liv ud over arbejdet, et familieliv. Og der skal kæmpes for børnenes ret til et godt liv.

Under den nuværende kapitalistiske krise er alle tidligere fremgange truede. Krisen og den nyliberale politik, som gennemføres i Danmark, resten af EU – og de fleste af verdens lande – fører til massearbejdsløshed og forringelser, som ikke mindst rammer kvinderne.

Derfor kæmper kvinderne 8. marts 2013:

**For ligeløn, ligestilling og frigørelse
For retten til uddannelse, arbejde og familieliv
For retten til et godt børneliv
For retten til en tryk alderdom
For penge til velfærd – ikke til krig**

I Danmark går SRSF-regeringen i den reaktionære VKO-regerings spor. Gennemførelsen en hel stribe nedskæringsreformer – pensions- og efterlønsreform, dagpengereform, fleks- og førtidspensionsreform m.v. – har forværret forholdene for mange, som er afhængige af overførselsindkomster.

Kvinderne er også i skudlinjen for det generalangreb, som er i gang mod de offentligt ansatte og hele den offentlige sektor. De allerede vedtagne reaktionære reformer følges nu op med nye, som rammer endnu flere, samtidig med at regeringen dikterer generelt reallønsfald og flere barske offentlige nedskæringer.

Det er aktuel kvindekamp og aktuelle kvindekraftkrav at gå til modstand mod regeringens og folketingsflertallets amokløb.

Derfor siger vi:

**Nej til SU til erhvervslivet!
Nul kontanthjælp til kapitalen!
Træk de asociale SU-
og kontanthjælpsreformer tilbage!
Stop heldagsskole-reformen
og hele EU's nyliberale reformpolitik!
Stem nej til OK13!
Solidaritet med lærernes kamp mod KL og regering!
Skab arbejdspladser og jobs!
Velfærd til alle!
Lad de rige betale krisen!**

*Kvindeudvalget
Arbejderpartiet Kommunisterne*

Kvindekamp i dag

jelse af pensionsalderen, eller gennem arbejdsmarkedets overenskomster.

Tre årsager til deltid

Alene blandt social- og sundhedspersonalet i FOA arbejder 70 procent på deltid. Medlemsundersøgelser viser, at der tre hovedårsager til dette. Rigtig mange småbørnsmødre må vælge deltid for at forsøge at få arbejde, børn og familie til at hænge sammen.

En stor del af disse kommer aldrig på fuld tid igen, selv om de senere ønsker det. Mange på deltid oplever, at de skal præstere det samme som tidligere, så selvom de har færre timer, er de mere drænet for kræfter, når de går derfra.

En fjerdedel af de deltidsansatte medlemmer kan ikke komme på fuld tid, selv om de gerne vil. Der er ikke fuldtidsstillinger at få længere. Ikke mindst i den kommunale sektor og sundhedssektoren er rigtig mange fuldtidsjob blevet til stillinger på 32 eller 28 timer, eller mindre.

En femtedel har simpelt hen ikke kræfter til at arbejde på fuld tid længere og har valgt deltid som led i en selvfinansieret, helbredsbeholdende tilbagetrækning.

Andelen af kvinder på deltid er nøje tilpasset kapitalens behov for arbejdskraft.

I 1970'erne steg det fra 29 % til 48 % med udviklingen af den offentlige sektor. I løbet af 1980'erne og 1990'erne faldt kvindernes deltidsarbejde ned til 22 % i takt med højkonjunkturer og øget og bedre daginstitutionsdækning.

I det sidste årti er andelen af kvinder på deltid steget igen, proportionalt med forringelser på arbejdsmarkedet og daginstitutionerne.

I dag er der flere kvinder, der må eksistere med en deltidsstilling, end der var i 1967, hvor tallet lå på 29 %.

Retten til et arbejde, hvor kvinder kan forsøge sig selv og børnene, kræver en generelt nedsat arbejdstid med højere løn.

-vivi

Stå vagt om værdigheden

Netop hjemvendt fra ferie står jeg på toilettet i CPH (tidligere kaldet Kastrup Lufthavn), hvor jeg af træthed er ved at tilte over i pissoiret. Af uvisse årsager falder jeg i staver over en situation, jeg for flere år siden oplevede i en af New Yorks lufthavne: JFK. Jeg er sluppet gennem det – i Guds eget land – strikse pas og sikkerhedssystem og har opsoget toilettet efter en alt for lang flyvetur. Jeg håber altid at 'nå tørskoet i land' frem for at visitere flyets toiletter.

Jeg befinder mig altså omhyllet af sterile hvide klinker, spejle, håndvaske, sæbebeholdere, lufttørre, pissoirer og toiletter i JFK-lufthavnen. Det er kun en mellemlanding, så det er et lidt bizart indtryk, jeg skal forlade New York med, tænker jeg, men bliver i det samme afbrudt af en skinger stemme bag en af toilettdørene:

- *Somebody call the guard! Someone is smoking!*

I løbet af et splitsekund stormer en mand fra sin håndvask ud ad døren. Ærinde er klart nok.

Nu er rygere jo ikke dummere end gennemsnittet, så få sekunder efter forlader en herre nabotoilettet til den skingre stemme. Han giver sig ikke tid til at vaske hænder efter 'besørgelsen', men stiler målrettet ud i JFK's mylder af flyrejsende passagerer.

Højst ti sekunder efter – tro mig – kommer manden, der forlod sin håndvask, sammen med en vagt, der er stram i betrækket, men i øvrigt tager situationen med ophøjet ro. Fuglen er fløjet, der er ro på galejen. Ingen kan udpege synderen – kun pege på udgangsdøren. Jeg overvejer, hvad straffen monstro kan være for at ryge på et toilet i JFK, men får det aldrig undersøgt.

Nu står jeg så i CPH og tænker på, hvad der mon kunne vente af oplevelser uden for JFK. Indtrykkene er do-

mineret af billeder af hjemløse, der med en tinkop sidder foran bankers eller kæmpefirmaers indgangsportaler. Billederne breder sig ud til lasset påklædte, der ligger på fortovene med urinvåde bukser, i dyb søvn med en brun pose, hvis indhold er en flaske sprut, ved siden af sig.

Det er ikke ulovligt at sulte, være arbejds- eller boligløs, men det er ulovligt at begå selvmord! Når ydmygelsen bliver tilstrækkelig voldsom, skal man begå en forbrydelse for at afslutte nedværdigelsen. Gad vide, hvilken straf man får, hvis man overlever et selvmordsforsøg – eller hvis ikke man gør?

Pludselig for der en djævel i mig:

- *Tænk, hvis tingene var vendt på hovedet:*

Der ligger en ussel person – overladt til sig selv – i en lille smøge. En forbipasserende opdager kroppen og råber:

- *Tilkald vagten. Her er en nødlidende!*

Kort efter kommer en kvinde i gul påklædning til stede. Samaritaneren skaber kontakt til den nødstedte og konstaterer, at vedkommende ikke er i akut fare. Hun siger så:

- *Du kan jo ikke ligge her. Du gør skade på dig selv, og desuden er det ulovligt. Nu bringer jeg dig til varmestuen i samariterhjemmet. Så får vi at se, hvad lægerne siger.*

Der er ingen sammenstimlen, da samaritten hurtigt udpegede to personer som hjælpere og bad alle øvrige om at passe deres gøremål. Samaritten forsvinder sammen med de to hjælpere.

Det samme gør min 'drømmeboble', og jeg vender tilbage fra en skøn fremtid til det beskidte pissoir i CPH. Jeg er tvunget ud i Københavns, Danmarks og EU's virkelighed. Hvori adskiller den sig fra NY?

Reno

Foto Mathias Vejerslev,
Stop Terrorkrigen

Største antikrigsprotester nogensinde

For ti år siden: I begyndelsen af 2003 stod krigen mod Irak for døren, aftalt mellem George Bush, Tony Blair, Anders Fogh og en række andre kriminelle imperialistiske statsledere. Dette stod lysende klart for en hastigt voksende global antikrigsbevægelse. Det lykkedes den at mobilisere til den største aktionsdag nogensinde mod en konkret krig. Det var den største samlede antikrigsprotest på et enkelt døgn, som rullede fra det ene kontinent og det ene land til det andet. 30-50 millioner mennesker overalt i verden var på gaden for at stoppe den ulovlige krig.

Også den danske antikrigsbevægelse var med til at gøre dagen global. I København deltog over 50.000 i demonstrationen fra den amerikanske ambassade på Dag Hammarskjölds Allé til Christiansborg. Da den første del af demonstrationen nåede Christiansborg, havde den bagerste del endnu ikke forladt ambassaden.

Der blev også demonstreret i hele stribe andre danske byer. *Ikke i vores navn!* sagde de. *Ingen krig mod Irak! Ingen dansk krigsdeltagelse!*

Protesterne fortsatte intenst i den følgende måned. De mobiliserede bredt – fra 68-generationen, der i deres ungdom havde protesteret mod Vietnam-krigen, til den nye generation, der voksede op ved årtusindskiftet og blev stillet over for en uendelig 'krig mod terror'.

Den 18. marts fremsatte daværende udenrigsminister Per Stig Møller et beslutningsforslag i folketinget om, at danske styrker skulle indgå i den amerikanske krigskoalition.

Det var her den mest omtalte protestaktion i Danmark i det første årti i dette århundrede fandt sted, da Lars Grenaa og Rune Eltard Sørensen i folketinget hældte rød maling over hhv. statsminister Anders Fogh Rasmussen ('*Du har blod på hænderne!*') og udenrigsministeren.

Den danske krigsdeltagelse blev besluttet den 21. marts af VKO, folketingsflertallet bag regeringen.

Krigen mod Irak begyndte den 19. marts 2003 med massive amerikanske luftbombardementer af Bagdad og en amerikansk og britisk invasion af landstyrker.

I de følgende måneder og år fortsatte protesterne mod krigen og den danske krigsdeltagelse. Den fik aldrig støtte af et flertal,

Anders Fogh-Rasmussen indgik en ny aftale med sine allierede bag kulisserne. I august 2007 blev de danske kamptropper trukket ud af Irak. Til gengæld kom de fra asken til i forreste kamplinje i Afghanistan. Otte danske soldater blev dræbt i Irak, mens 41 har mistet livet i Afghanistan.

Drag krigsforbryderne til ansvar!

Krigen mod Irak blev indledt med det påskud, at Irak besad masseødelæggelsesvåben, som udgjorde en trussel mod Vesten. Det blev gentaget af alle de krigsgale statsledere, som villigt indgik i den amerikanske præsident George W. Bushs kriminelle krigskoalition.

Den danske statsminister Anders Fogh Rasmussen erklærede: *"Irak har masseødelæggelsesvåben. Det er ikke noget, vi blot tror. Det er noget, vi ved."*

Ved folketingets åbning 1. oktober 2002 sagde Fogh:

"Saddam Hussein har i årevis siddet FN's bindende påbud overhørig om at skille sig af med sådanne forfærdelige våben. FN bør efter over ti års forsøg over for Irak leve op til sit ansvar for at standse spredningen af masseødelæggelsesvåben. Det er for sent, når først giftgassen er spredt over én af vore store byer."

Det var krigsanstifteren, som talte. Og det var løgn. For Saddam Hussein havde ikke masseødelæggelsesvåben og truede altså ingen, og havde i øvrigt heller ikke siddet nogen FN-beslutning overhørig.

Krigen mod Irak var hele vejen igennem ulovlig. I strid med folkeretten og i strid med FN's charter. Ingen ansvarlige fra den amerikansk ledede krigskoalition er stillet for en krigsforbryderdomstol,

selvom disse 'statsmænd' hører til de mest forhadte af slagsen og endte deres politiske karrierer i skam.

Men mens krigsløgnen er afsløret, er det kriminelle spil, der gik forud for krigen, ikke klarlagt i detaljer.

Bush og Blair er for længst ekspederet ud. Anders Fogh blev for sine kriminelle ydelser gjort til NATOs generalsekretær, hvor han fortsætter sin gerning.

De hører alle tre hjemme foran en krigsforbryderdomstol, som nazisterne i Nürnberg i sin tid. Og krigsforbrydelser forældes aldrig.

Ti år efter: Krigen dræber stadig

Den 21. marts er det ti år siden, Danmark gik med i den ulovlige krig mod Irak. Følgerne af krigen har været hundredtusinder af dræbte og et smadret land. Officielt sluttede krigen i 2007. Reelt er den ikke afsluttet, og dens virkninger i Irak fortsætter på mange planer. Et af dem er sundheden.

Iraks børn rammes i meget højt tal af gendefekter og kræft som en direkte følge af krigens kamphandlinger. Beriget uran brugtes af invasionstropperne, trods kendt viden om dets ødelæggende bivirkninger, og bly og kviksølv er spredt til grundvandet.

Forskere fra Tyskland og Storbritannien har offentliggjort en rapport, der viser, at halvdelen af børnene i byerne Basra og Fallujah fødes med mindst én gendefekt. Tallet steg allerede efter Golfkrigen, hvor antallet af fødselsdefekter blev 17-doblet.

Der er tale om meget alvorlige og livstruende defekter som væskeansamlinger i hjernen eller åbne huller til rygmarven. Mange børn fødes med kun ét øje, og kræft hos børn er langt mere udbredt end i de omliggende lande. Der er en klar sammenhæng mellem bestråling og børnecancer. Strålingen kommer fra den forarmede uran fra ammunition, der er blevet spredt som støv og herefter optages gennem huden

Der er klare indikationer på sammenhængen også til gendefekter, der allerede blev klarlagt i 2002 efter Golfkrigen, hvor der blev opdaget kromosomforandringer hos amerikanske krigsveteraner.

Samtidig har krigen også betydet langt højere niveauer af kviksølv og bly, der bl.a. blev frigivet, da oliefeltet Rumaila brændte i 2003. Nabolandene Iran, Tyrkiet og Syrien har omdirigeret meget af vandet fra floderne Eufrat og Tigris, så vandvejen Shatt al-Arab i dag er så svag, at den megen forurening fra spildevand i Den Persiske Golf og fra virksomheder, der udleder til floden, får forureningen til at bundfælde sig i Iraks grundvand.

I det smadrede Irak har kun de få råd til behandlinger af de livstruende sygdomme.

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
Følg også med i
KPnetTV**

www.kpnet.dk

Læge idømt bøde for at hjælpe en syg mand

Af Özgür Serin

Efter otte måneders efterforskning kom der endelig en afgørelse fra den uafhængige politiklagemyndighed (DUP) i sagen om lægen, der blev nægtet at tilse en borger, som havde et ildebefindende foran en natklub i København sommeren 2012

indtage alkohol eller euforiserende stoffer, og at politiet derfor skønnede dem som påvirket af dette, svarede afhørte, at muslimer ikke indtager alkohol eller benytter sig af euforiserende stoffer”.

Helt forventet blev afgørelsen fra DUP, at de ikke fandt grundlag for at rette kritik af den politibetjent, som nægtede mig adgang til en mand, der var påvirket af narkotika. Det skal understreges, at manden ventede på at blive tilset af ambulancepersonale på gaden.

I deres afgørelse skriver DUP, at de har lagt vægt på, at der er afgivet forskellige forklaringer fra min side og politiets side, og at der derfor ikke er entydig støtte til hverken min eller politiets forklaring.

Endvidere har de lagt vægt på, at der var tale om en situation med mange ophidsede mennesker i nattelivet, hvor politiet måtte danne en perimeter-afspærring for at skabe ro i området, og af den grund mener DUP ikke, at politibetjentens afvisning af min hjælp har beroet på usaglige grunde eller været forbundet med min etnicitet.

Det samlede resultat bliver altså således, at jeg skal betale en bøde på 1500 kr. for at have ”forstyrret den offentlige ro og orden”.

En rapport fuld af løgn

DUP har udfærdiget en 20 siders rapport om hele sagen. Rapporten indebærer min klage over politiet samt alle vidneforklaringerne. Det er vanskeligt at fremhæve alle de interessante elementer i rapporten, men jeg har udvalgt nogle få, som klokkeklart illustrerer politibetjentenes løgnagtige udsagn.

Politibetjent Martin Johannsen påstod, at jeg var alkoholpåvirket, og under afhøringen har han udtalt følgende: ”Han nægtede at være påvirket af alkohol eller euforiserende stoffer, idet han var troende muslim. Forespurgt, om det var usandsynligt, at muslimer kunne

For det første er jeg ikke muslim, og enhver, der kender mig, ved, at jeg er ateist og aldrig kunne finde på at argumentere på denne måde. Dette er nok den største løgn i hele det surrealistiske scenarie, som politibetjenten har opstillet. Men igen, endnu et eksempel på, hvordan han har forudindtaget, at jeg per definition måtte være muslim.

Endvidere har politibetjent Martin Johannsen forklaret, at situationen

Diskrimination.DK

foregik således, at politiet havde dannet en perimeter-afspærring omkring den tilskadekomne, hvorefter jeg havde forsøgt at trænge igennem afspærringen, og inden vi overhovedet havde udvekslet så meget som et eneste ord til hinanden, havde jeg ifølge betjenten udtalt: ”Du er godt nok en idiot. Jeg er læge, og jeg skal tilse manden”.

Det burde være klokkeklart for enhver person med sund fornuft, at ingen kunne finde på at præsentere sig selv som læge på denne måde. Men ikke desto mindre er det den forklaring, som samtlige politibetjente har bakket op om. Igen har DUP slet ikke undret sig over, om det er et sandsynligt scenarie, at jeg skulle have handlet på denne måde, eller om betjentene rent faktisk har sandsynliggjort en løgn, som ville være en mere passende version af hændelsen set ud fra deres optik.

Samme betjent påstod også, at jeg var alkoholpåvirket. Samtlige af mine vidner har forklaret, at jeg ikke var alkoholpåvirket, men det har åbenbart

ikke været relevant. Jeg foreslog endda også, at betjenten kunne lave en alkohol-test, men det blev heller ikke gjort.

Rapporten er fuld af opdigtede historier om, hvad der er foregået og ikke foregået, og DUP har på ingen måde gjort sig umage for at undersøge sandhedsværdien af de udsagn, som politiet har fremlagt.

Jurister og DRC: politiklagemyndigheden er ikke uafhængig

I 2010 vedtog folketetinget, at der skulle oprettes en uafhængig politiklagemyndighed på grund af megen negativ medieomtale af mystiske sager, hvor politiet skød og dræbte forbrydere uden en oplagt grund. Tidligere eksisterede der slet ikke en politiklagemyndighed, og dengang blev klagesager undersøgt af politibetjente, og det var åbenlyst for enhver, at sagerne ikke blev behandlet af et uafhængigt personale. Den nye politiklagemyndighed begyndte sit arbejde pr. 1. januar 2012 og har helt fra starten haft et troværdighedsproblem.

Fra begyndelsen af var jeg meget skeptisk over for den såkaldte uafhængige politiklagemyndighed, og en del jurister har også været yderst kritiske over for politiklagemyndigheden, som de mener stadig fungerer som en underafdeling inden for politiet.

Efter at have talt med flere forsvarsadvokater har mit generelle indtryk været, at politiklagemyndigheden stadig fungerer som en myndighed, der ikke er uafhængig, og som er yderst loyal over for politiet i deres afgørelser. Der har ikke været undtagelser i min sag.

Juraprofessor Eva Smith udtalte følgende i 2011:

”Jeg tror ikke et sekund på, at der kommer medhold i flere klager, men det skal jeg ikke kunne sige. Lad os nu se, men jeg tror faktisk ikke på det. Kigger man tilbage på tidligere klager, er der mange urimelige af slagsen og klager, hvor det ender i ’ord mod ord’ mellem klager og politi uden andre be-

viser. Hvis den tendens fortsætter, stiger antallet af medhold i klager ikke, bare fordi man får en ny klageinstans" (Information dec. 2011).

Som Eva Smith korrekt belyser det, er det netop denne metode, både politiet og DUP bruger som en manøvre, der sørger for, at politibetjente kan undvige at komme i søgelyset. Sagerne ender i "ord mod ord" og "påstand mod påstand", selvom det hele er krystalklart for enhver. Det er præcis det, som er sket i min sag.

Det er også velkendt, at det personale, som nu arbejder under politiklagemyndigheden, tidligere har arbejdet i politiet eller under anklagemyndigheden, og af gode grunde er de afgørelser, som bliver truffet, meget farvede og på ingen måde upartiske. Det har tidligere statsadvokat Kirsten Dyrman, der startede som direktør i politiklagemyndigheden, bekræftet.

Et andet stort problem ved DUP er, at myndigheden ikke har beføjelser til at rejse tiltale mod politibetjente. Det er stadig statsadvokaten, der skal rejse tiltale mod en politibetjent, såfremt det menes, at den pågældende har begået noget strafbart.

Dokumentations- og rådgivningscenteret om racediskrimination (DRC) behandler ligeledes disse sager, omend på en helt anden måde. De rapporterer om tilfældene og kontakter FN, som i nogle tilfælde kan rejse større principielle sager. Men DRC's gennemslagskraft over for danske myndigheder er yderst begrænset, og det fremstår i realiteten som en impotent kritiker af politiet. Dog kunne de også bekræfte over for mig, da jeg personligt henvendte mig på deres kontor, at DUP på ingen måde er en uafhængig myndighed, hvor klagerne får efterforsket deres sager på en fair måde.

Afgørelsen er ikke overraskende

Det har ikke overrasket mig, at DUP ikke gav mig medhold i min klage over politiet. Da jeg ikke fik medhold, valgte jeg at betale bøden på 1500 kr. og aflyse den planlagte retssag, da jeg ikke tror på, at retten vil give mig medhold

i en sag, hvor der ikke engang bliver lavet en grundig undersøgelse af hele hændelsesforløbet.

Dansk politi og dets ledelse har i denne sag og i andre sager omhandlende diskrimination igen vist, at de ikke er til at stole på. Politibetjente lyver, og det er velkendt, at deres kolleger dækker over hinanden. Ligesom med "perker-perle"-sagen bliver der fabrikeret

en passende forklaring, der lægger låg på sagen, og generelt bliver sager med den mindste mistanke om diskrimination eller racisme nedtonet og aldrig opklaret.

Den såkaldte uafhængige politiklagemyndighed har i denne sag vist sit sande ansigt. Den er på ingen måde en myndighed, vi kan stole på. Den er helt til grin.

Bradley Mannings usædvanlige mod

Af Marjorie Cohn

Bradley Manning har erkendt sig skyldig i ti anklagepunkter, herunder at have været i besiddelse af og frivilligt have videregivet alle hovedelementer i WikiLeaks' afsløringer til en ikke-autoriseret person. Anklagerne kan give 20 års fængsel.

For første gang fortalte Bradley offentligt om, hvad han gjorde, og hvorfor. Hans handlinger, der nu bekræftes af hans egne ord, viser, at Bradley er en meget modig ung mand.

over sin manglende evne til at overbevise sine foresatte om, at videoen, og andre af de 'krigsporno'-dokumenter han gav til WikiLeaks, skulle efterforskes.

"Jeg var påvirket af reaktionen på sårede børn."

Ingen fra WikiLeaks bad Bradley om at give dem dokumenterne eller påvirkede ham i denne retning. Bradley sagde, at *"ingen med tilhørsforhold til WLO forsøgte at presse mig til at give mere information."*

Beslutningen om at give dokumenterne var min alene."

Frifind Bradley Manning!

Da han var 22, gav Pfc. Bradley Manning klassificerede dokumenter til WikiLeaks. Deriblandt 'Collateral Murder'-videoen, der skildrer amerikanske soldater i en Apache-helikopter, mens de dræber 12 ubevæbnede civile, herunder to Reuter journalister, og sårer to børn.

"Jeg forestillede mig, at hvis offentligheden, specielt i USA, kunne se dette, kunne det anspore til en debat om militæret og vores udenrigspolitik i det hele taget og dens konsekvenser i Irak og Afghanistan," sagde Bradley til det militære tribunal under sin fremlæggelse.

"Det kan måske få samfundet til at revurdere nødvendigheden af at engagere sig i terrorbekæmpelse, samtidig med at man ignorerer den menneskelige synsvinkel."

Bradley sagde, at han var frustreret

Før Bradley kontaktede WikiLeaks, havde han forsøgt at få Washington Post interesseret i at offentliggøre dokumenterne, men avisen var ikke interesseret. Han prøvede også at kontakte New York Times, men uden held.

I de første ni måneder i forvaring blev Bradley holdt i isolation, hvilket betragtes som tortur og kan føre til hallucinationer, bevægelsesforstyrrelser og selvmord.

Bradley erklærede sig fortsat ikke-skyldig i 12 andre anklager, der iblandt at hjælpe fjenden, og i spionage, anklager, der kan give en livstidsdom.

Bradleys handlinger er ikke ulig Daniels Ellsbergs. Hans offentliggørelse af Pentagon-papirerne var med til at afsløre regeringens løgne og afslutte Vietnam-krigen.

Sverige: Har besat skadestuen i protest mod nedskæringer

Indbyggerne i den svenske landsby Dorotea i Västerbottens Län har nu i over et år besat deres skadestue for at få sparepolitikere til at trække nedskæringer på det lokale sundhedsvæsen tilbage. Hver nat er der mindst to beboere, der på skift overnatter.

Ligesom i Danmark raseres befolkningens adgang til læger, ambulancer og sundhedsvæsenet – ikke mindst i de enorme områder uden for de store byer, som i Sverige kaldes for 'glesbygden' ('gles' betyder tyndt befolket). Nedskæringer, privatiseringer og centraliseringer hører til dagens orden i det, som man også i nabolandet kalder 'verdens bedste sundhedsvæsen'.

I landområderne og de mindre byer går udviklingen stærkt tilbage, og lokalbefolkningen oplever voksende utryghed.

I efteråret 2011 besluttede et politisk flertal i Västerbottens regionsråd (landsting) at spare 150 millioner kr. bl.a. ved at nedlægge 90 sengepladser og skære ned på antallet af ambulan-

cer.

For indbyggerne i Dorotea betød det, at de mistede deres fire akutpladser på byens skadestue. Åbningstiden blev skåret ned, så der ikke længere er åben efter kl. 17.00 og i weekenderne.

Verden rundt

Nærmeste lægehus er 50 km væk. Nabokommunen mistede sin ambulance, og de to kommuner må nu deles om én ambulance. Indbyggerne må bare håbe, at den ikke har travlt i den anden kommune, hvis der sker en ulykke.

Da politikerne ikke ville høre på beboernes protester over at blive frataget deres adgang til akut lægehjælp, tog de sagen i egne hænder og startede deres aktion med besættelse af skadestuen. Beboerne har oplevet stor solidaritet lokalt og rundt om i Sverige.

Det sidste halve år har de samtidig indsamlet omkring 25.000 underskrifter ind med krav om en vejledende fol-

keafstemning om nedskæringerne på sundhedsområdet. En sådan kan gennemføres, hvis mere end en tiendedel af de stemmeberettigede til valgene i 2014 kræver det.

Hvorvidt det lykkes beboerne at få en folkeafstemning, selvom de allerede nu har flere navne, end det kræves, vides ikke. I så fald vil det være første gang i Sverige, at det lykkes at få en direkte lokal folkeafstemning gennemført, og den vil da finde sted i slutningen af maj i år.

- Vi kan ikke sige noget om resultatet endnu. Men at vi overhovedet er kommet så langt, at spørgsmålet kan afgøres af os almindelige folk, er et vink med en vognstang til regionspolitikere om, at de ikke bare kan skatte og valte hen over hovedet på os.

- Det har ikke bare betydning her i Västerbotten. Det berører hele Sverige. Det, som sker her, kan også ske andre steder. Men lige meget hvordan det går, så forsætter vi med at kæmpe, så længe det er nødvendigt, for at få et acceptabelt sundhedsvæsen, udtaler Margareta Dahlqvist fra Dorotea-oprøret.

Nye masseprotester to år efter 'Bahrains forår'

Al-Khawaja sultestrejker igen

På toårsdagen for 'Foråret i Bahrain' demonstreres der igen i Bahrains gader. En 16-årig dreng blev skudt ned og dræbt, og i fængslet sultestrejker Al-Khawaja igen.

Det politiske forår i Bahrain blev ikke hyldet af de vestlige kræfter, men brutalt slået ned ved hjælp af Saudi-Arabiens hær. Dertil var styret i Bahrain en alt for nær allieret, der bl.a. huser USA's 5. flåde.

Al-Khawaja, der er dansk statsborger, er dømt til livsvarigt fængsel for

at have været med til at organisere kampen for demokratiske rettigheder i Bahrain.

Verden rundt

Tåregas spredtes under demonstrationerne og i boligkvarterer. Her døde den 36-årige kvinde Meena Sayed Mahdi Sayed Abdulla i fredags, da der blev kastet dødelig tåregas ind i hendes

hus.

Ved den dræbte teenager Hussein al-Jaziris begravelse lørdag skød politiet igen tåregas mod hundreder af unge, der kastede med sten.

Det sunni-muslimske kongediktatur

i Bahrain er som de øvrige arabiske konge- og sheikdommer intimt forbundet med den amerikanske imperialisme og støtter sunni-politiske partier som Det muslimske broderskab i hele regionen. Qatar og Saudi-Arabien bevæbner islamistiske terrorgrupper i lande som Syrien og Libyen.

Demonstranterne i Bahrain kræver demokrati. Religiøst er flertallet af befolkningen shi'iter. Regimet beskylder oppositionen for at være agenter for Iran, som det påstår har stået bag protesterne.

Ved at stemple hele oppositionen som redskaber for Iran søger regimet og dets arabiske og imperialistiske støtter at afvise kravet om demokrati-

ske forandringer.

På Facebook er der organiseret en gruppe der arbejder for Al-Khawajas løsladelse. Her kan man bl.a. læse, hvad befolkningen kæmper for i Bahrain:

- * Frihed
- * Retfærdig fordeling af rigdommene
- * Kamp mod korruptionen
- * En folkevalgt regering
- * Stop for den tilfældige og racistiske indfødsretspolitik, der har til hensigt at ændre Bahrains befolkningsmæssige sammensætning
- * Adskillelse af den lovgivende, dømmende og udøvende magt

Gruppen spørger: "Hvad er Obama-administrationens holdning til, hvad der sker i dette land?"

Den giver selv svaret:

"Obama-administrationen støtter regimet i Bahrain med penge, våben og mørklægning i medierne i dets interesse."

Arbejdsløs franskmand brænder sig ihjel foran jobcenter i protest mod tab af dagpenge

Verden rundt

Den 43-årige arbejdsløse franskmand Djamal Chaab satte ild på sig selv og brændte til døde foran et jobcenter i Nantes. Han stod til at tabe understøttelsen. I Danmark er titusinder ved at miste retten til dagpenge. En del af dem vil heller ikke have ret til kontanthjælp og falder helt ud af det såkaldte sociale sikkerhedsnet.

I Nordafrika startede det arabiske forår, da en ung mand i Tunesien satte ild på sig selv i protest mod arbejdsløshed og usikkert eksistensgrundlag. Nu forekommer selvaftændinger også i det kriseramte EU.

I begyndelsen af januar brændte en 57-årig arbejdsløs mand sig ihjel i protest i den spanske by Malaga.

Onsdag den 13. februar satte Djamal Chaab ild på sig selv foran Pôle emploi i byen Nantes – hans lokale jobcenter, hvor han var registreret som arbejdssøgende. Han døde af forbrændingerne.

Jobcentret havde meddelt ham, at

Fra protest i Paris mod nedskæringsreformer

han ikke længere var berettiget til understøttelse.

Chaab havde på forhånd fortalt jobcentret, hvad han agtede at gøre i protest mod at miste sit forsørgelsesgrundlag, med angivelse af hvor og hvornår. Derfor var der posteret politi ved bygningen – men det kunne ikke

forhindre Chaabs aktion.

Der er mere end tre millioner arbejdsløse i Frankrig, eller 10,3 pct. Det er det højeste tal i 12 år, og det vokser i 2013.

Desperationen breder sig. Og ikke kun i det dybt kriseplagede Sydeuropa.

En venezuelansk legende: Ved Hugo Chavez' død

Venezuelas folkekære præsident Hugo Chavez døde den 5. marts 2013 af sin langvarige kræftsygdom, 58 år gammel.

I begyndelsen af oktober sidste år blev han for fjerde gang genvalgt som præsident, men allerede i begyndelsen af december måtte han tage til Cuba for lægebehandling. Han var ikke selv til stede ved den officielle genindsættelse som præsident.

Chavez var præsident i 14 år og blev en legende i sin levetid. Han overlevede både kupforsøg og massiv modstand fra den hjemlige reaktion, og ikke mindst fra USA, som uden ophør forsøgte at stoppe hans progressive reformpolitik og vælte hans regime.

I betydeligt omfang kom den tidligere oberst i faldskærmstropperne Hugo Chavez til at personificere og inspirere den omfattende folkelige venstrebevægelse, der skyldte ind over Latinamerika siden 1990'erne, og som i en række lande fik gjort op med de pro-amerikanske regimer og indsat progressive ledere.

Disse blev valgt for at forsvare den nationale selvstændighed, i første række mod et dominerende USA, og har gennemført en række reformer til gavn for arbejderne og de fattigste, indbefat-

tet de indfødte folk.

Hugo Chavez og hans 'bolivarianske revolution' var en væsentlig drivkraft i hele denne bevægelse, og i forsøgene på at samle de latin- og mellemamerikanske lande med progressive regimer i en fælles front. Han indledte et nært samarbejde med Fidel og Raul Castros Cuba.

I denne proces udviklede Hugo Chavez teorien om 'det 21. århundredes socialisme', som blev præsenteret som en global udviklingsmodel, men som i selve værket er en variant af de reformmistiske socialismer.

Som følge af amerikansk undergravningsvirksomhed og under indtryk af den globale økonomiske krise mistede de progressive regimer i Latinamerika noget af dampen. USA har til en vis grad styrket sine positioner.

Hugo Chavez' død er et tab for det venezuelanske folk og for folkene i verden. Arbejderpartiet Kommunisterne udtrykker sin støtte til det venezuelanske folks fortsatte kamp for social fremgang og mod imperialismen, i første række den amerikanske, som vil rette nye angreb for at få omstødt resultaterne af Hugo Chavez' 14-årige præsidentperiode.

**Sekretariatet
Arbejderpartiet Kommunisterne**
6. marts 2013

Nyvalg i Venezuela

Vicepræsident Nicolás Maduro Moros har under Chavez' sygdom været fungerende præsident. Chavez' har ønsket ham som efterfølger.

Der afholdes nyt præsidentvalg den 14. april.

Maduro, f. 1962, er oprindeligt buschauffør, senere fagforeningsleder og kongresmedlem. Han var udenrigsminister under Chavez fra 2006 til januar 2013 og blev vicepræsident ved valget i oktober 2012.

Hans modkandidat bliver oppositionslederen, den amerikanske favorit Henrique Capriles, der tabte klart til Chavez.

Efter Chavez' død: Hvorhen Latinamerika?

Af Klaus Riis

De borgerlige medier har ikke været sene til at skabe en ny myte i forbindelse med den venezuelanske præsident Hugo Chavez' død: Han efterlader 'et tomrum' – og 'tomrummet' udfyldes med spekulationer om, hvilken vej Venezuela og resten af Latinamerika vil gå.

Men der er ingen tvivl om, hvilken vej folkene ønsker at gå.

I Venezuela demonstrerede de det ved præsidentvalget i oktober, hvor Chavez sejrede med en betydelig margin på trods af USA's undergravningsforsøg og den venezuelanske reaktions uafbrudte løgnekampaner.

Og det er den samme vej, folkene i de øvrige latin- og mellemamerikanske lande ved talrige valg og millionstore

manifestationer i gaderne peger på og kæmper for: vejen til national uafhængighed og sociale fremskridt, mod imperialismen og reaktion.

Ved Hugo Chavez' død

Farlig situation efter Chavez' død

USA, der har betragtet Latinamerika som sin baggård og behersket kontinentet gennem militærmagt, intervention, kup og vasalregimer, indbefattet en lang stribe fascistiske militærjuntaer, har arbejdet uafbrudt imod en pro-

gressiv politik og etableringen af progressive regeringer, uanset hvordan de kommer til magten.

Den amerikanske imperialismen opretholder på sjette årti (siden 1960) en blokade af Cuba. I 1973 stod USA bag militærkuppet mod den folkevalgte socialistiske præsident Salvador Allende i Chile, hvis fald indledte en tragisk periode, hvor Chile blev et laboratorium for nyliberal økonomisk politik, som drastisk omstødte de sociale reformer og indførte et tøjlesløst markedsdiktatur holdt oppe af våben.

Den nye bølge af progressive massebevægelser, der har væltet en række udtalt pro-imperialistiske lakajregimer, er fra amerikansk side blevet mødt med undergravning, indblanding, kup og

kupforsøg, om end indtil videre uden direkte militær intervention, selvom amerikansk militær har omfattende støttepunkter og baser i regionen.

Kupforsøget mod Chavez i 2002 mislykkedes, men i Honduras lykkedes det med et kup i 2009-2010 at bringe et pro-imperialistisk regime til magten, der straks gik til angreb på fagbevægelsen og arbejderklassens kamporganisationer. Det samme skete i Paraguay i 2012, da præsident Lugo afsattes ved et statskup.

Kampen om, hvilken vej Latinamerika vil gå, er langt fra slut. USA's pres og undergravningsvirksomhed er strategisk og konstant.

Men USA afventer også taktiske situationer for at realisere de imperialistiske planer vendt mod folkene. I nogle år har angrebene på Cuba været relativt beherskede. Man afventer Fidel Castros død og resultaterne af de kapitalistiske reformer, der er gennemført under Raul Castro.

I Venezuela har højrefløjen med amerikansk opbakning oprustet til en ny runde om magten i forbindelse med Chavez' sygdom. Vicepræsident Maduro står over for veludrustede modstandere, der ikke vil sky nogen midler for at gribe magten.

Venezuelas Marxistisk-Leninistiske Kommunistiske Parti opfordrer i en udtalelse ved præsidentens død arbejderklassen til *'at forberede sig på at imødegå og besejre de reaktionære, der ikke vil tøve med voldeligt at tilintetgøre de fremgange, der er opnået under ledelse af præsident Chavez'*.

PCMLV betegner Hugo Chavez som *'en stor humanistisk, patriotisk, progressiv og konsekvent revolutionær statsmand'*, som forblev det til sidste åndedrag.

USA kan vurdere, at tiden er inde til at forsøge at rette et nyt større slag mod nutidens folkelige regimer og progressive bevægelser i Latinamerika.

Mod højreregimer og falske 'venstre'-regimer

De folkelige reformprojekter knirker. I Ecuador f.eks. har præsident Correa indledt en undertrykkelse af indfødte organisationer og arbejder- og studen-

terorganisationer og -ledere, som er kritiske over for hans stadig mere udtalte anti-folkelige politik.

Det er en understregning af, at regimer, som er valgt på en anti-imperialistisk og socialt progressiv platform, ikke mindst under krisens tryk, kan kaste masken og afsløre sig som kapitalens og imperialismens regimer.

Det er ikke mindst det, som er sket i Latinamerika.

IKMLPO: Ved Comandante Chavez' død

Koordinationskomiteen for den internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og organisationer

udtrykker vores beklagelse over Comandante HUGO CHAVEZ FRIAS død, præsidenten for den bolivarianske republik Venezuela, og understreger vores solidaritet med arbejderklassen og folket, med den bolivarianske republiks regering, med de revolutionære og kommunisterne, der modigt kæmper for den sociale og nationale frigørelse i Venezuela.

Den revolutionære proces, der finder sted i Venezuela, og som involverer millioner af mennesker, arbejdere og ungdom, er i gang med at fuldføre arbejdet med at demokratisere samfundet; med at give de fattige lag ret og adgang til sundhed, uddannelse og social sikkerhed; med at imødegå oppositionen fra reaktionen og oligarkerne; og som har rejst arbejdermasserne og ungdommen til forsvar for denne proces.

Venezuelas regering har med Hugo Chavez i spidsen udbredt en vigtig politik på et latinamerikansk niveau, indbefattet for de forskellige lande i regionen, specielt de som er integreret i ALBA. Denne proces sigter mod en uafhængig udvikling og går til modstand mod den åbne opposition fra den nordamerikanske imperialismen, der nægter at miste, hvad den traditionelt har betragtet som sin baggård.

Det årlige seminar i Quito, Ecuador om *'Revolutionens problemer i Latinamerika'*, der samler marxistisk-leninistiske og revolutionære partier og organisationer, behandlede den 16-20. juli sidste år netop denne udvikling. I den afsluttende erklæring hedder det:

“Mens der i en række latinamerikanske lande stadig er utilslørede højreregimer, som åbent har solgt sig til im-

Af disse grunde har Comandante Chavez vundet støtte blandt de sociale forkæmpere og de revolutionære, blandt arbejderne og folkene i Latinamerika og på andre kontinenter. Han står som en kæmper, som en beslutsom patriot, som en konsekvent antiimperialist. Hans død er umiddelbart et stort tab for kampen mod tyranni, og for den uomgængelige, men hårde og vanskelige proces at frigøre folkene.

Men dette smertefulde slag vil ikke stoppe kampen; tværtimod er vi overbeviste om at den venezuelanske arbejderklasse, folk og ungdom vil fortsætte kampen. De vil vide at kende forskel på sande venner og både de åbenlyse og de dultede fjender, og resolut vil gå fremad i kampen for frigørelse, på revolutionens vej, frem til socialismen. Med de revolutionære arbejdere i front vil de begrave kapitalismen og imperialismen, således som også de andre folk i Latinamerika og verden vil gøre det.

De marxistiske-leninistiske partier og organisationer i IKMLPO fornyer vores forpligtelse til den internationale proletariske revolution, til den proletariske internationalisme, og udtrykker på ny vores overbevisning om, at medlemmerne af Venezuelas Marxistisk-Leninistiske Kommunistiske Parti og de sande revolutionære kræfter i landet vil fortsætte kampen for at føre den frem til revolutionen og socialismen, indtil sejren.

IKMLPO's Koordinationskomite

7. marts 2013

perialismen, er der i andre lande fremstået såkaldt alternative og progressive regeringer. I nogle af disse er der ved visse lejligheder blevet gået konkret til modstand mod imperialismens politik, og det fortjener folkenes støtte.

På baggrund af deres egen politiske erfaring har fraktioner af bourgeoisiet i forskellige lande manøvreret for at udnytte massernes utilfredshed for deres egne formål. De lader, som om de gør de programmer og krav imod nyliberalismen og for en uafhængig udvikling med social retfærdighed, som de folkelige bevægelser og venstrefløjsorganisationerne har rejst i årevis, til deres egne.

Men massernes forventninger og entusiasme for disse regeringer, som har lovet at overvinde en ydmygende og tilbagestående fortid, støder sammen med realiteterne, når disse regeringer gennemfører deres virkelige programmer og forærer naturrigdommene, for nærværende især miner, til udenlandske selskaber; når udlandsgælden bliver ved med at være der, skønt kapitalen kommer fra andre imperialistiske centre; når folkelige protester kriminaliseres; når forhandlinger om frihandelsaftaler fortsætter under nye navne, eller når regeringspropagandaen tykt overdriker, hvad der faktisk sker på det sociale område. (...)

Under disse nye betingelser bliver den kamp, som arbejderne og de revolutionære organisationer udkæmper, mere kompleks, eftersom det står relativt tydeligere for masserne, at de ikke blot må vende sig imod og bekæmpe en åbenlyst højreorienteret regering, der er forbundet med udenlandsk kapital, men også kæmpe mod én, som demagogisk hævder at ville skabe forandringer på de riges bekostning, selvom den i realiteten ikke gør andet end at underbygge hele kapitalens system for herredømme og forsvarer den lokale herskende classes og den imperialistiske finanskapitals interesser.

For at folkenes revolutionære kamp skal opnå fremgang, er det afgørende at afsløre og besejre disse demagogi-

ske og populistiske regeringer, der har solgt ud, og som volder alvorlig skade på udviklingen af den folkelige organisation og kamp. Det er nødvendigt at bekæmpe disse regeringer, men vi må på ingen måde spilles i hænderne på de borgerlige højre-fraktioner.

Arbejdernes og folkenes kamp – som en uafhængig klassepolitik for at erobre social og national frigørelse – tvinger dem til at bekæmpe og besejre både den ene og den anden fraktion af borgerskabet.”

ML-partierne: Byg store partier med en omfattende massebasis

De latinamerikanske marxistisk-leninistiske partier fulgte Quito-seminaret op med en udtalelse, der yderligere konkretiserede nødvendigheden af at afsløre de venstrepopulistiske regimer, som reelt tjener oligarkierne og imperialismen, så vel som at skubbe nyt liv i kampen for progressive reformer i lande med forældede antifolkelige forfatninger og regimer.

ML-partierne i Brasilien, Colombia, Den Dominikanske Republik, Ecuador, Mexico, Peru og Venezuela stillede det som en kampprogave at udvikle sig til partier med en omfattende

massebasis: ”... at udvikle os til store partier, som har indflydelse på vores landes politiske og sociale liv, hvilket er en uomgængelig betingelse for at være i stand til at lede den revolutionære proces”, som det hedder i udtalelsen.

De forsøger med andre ord at etablere reelle folkelige og revolutionære alternativer til både de åbne højreorienterede lakajregimer for imperialismen og de skjulte demagogiske og venstrepopulistiske kræfter, som ved magten fører en pro-imperialistisk politik og en linje for utilladelige kompromis'er med oligarkiet og bremser den revolutionære fremmarch, der er folkelig basis for.

Hugo Chavez' død kan være indledningen til skærpede klassekampe i hele regionen.

Venezuelas Marxistisk-Leninistiske Kommunistiske Parti - APKs søsterparti

Den seneste fødevarer-skandale er afskyeligt ækel. I jagten på øget profit er hestekød, forurennet med narkotiske midler og medikamenter, blevet blandet i talrige færdigretter såsom dåsegullasch og dybfrossen lasagne.

Listen over de talløse fødevarer-skandaler viser, at der ikke er tale om et enkeltstående tilfælde.

Disse skandaler er en følge af det kapitalistiske system selv.

I Kapitalen citerer Karl Marx en P.J. Dunning:

”- Kapitalen, hævder denne observatør, undgår ballade og strid og er af natur ængstelig. Det er meget rigtigt, men det er ikke hele sandheden. Kapitalen har en skræk for ingen profit eller en meget lille profit, på samme måde som naturen har det for ødet. Med ud-sigt til profit bliver kapitalen dristig. Er den på 10 %, kan den anvendes overalt. 20 %, og det går livligt for sig. 50 %, og man er positivt dumdristig. 100 %, og man tramper alle menneskelige love under føde. 300 %, og der findes ikke nogen forbrydelse, man viger tilbage for; heller ikke med risiko for at blive hængt. Hvis ballade og strid giver profit, vil man opmuntre begge dele. Beviser: smugleri og slavehandel.”

(Kapitalen, bind 1).

Fødevarer-sikkerheden er endnu et velfærdsområde hvor regering og Folketing skærer ned

Aktuelt kommer problemerne op til overfladen med den seneste kødskandale, hvor der er fundet hestekød i oksekødsvarer i bl.a. Irland, Storbritannien, Frankrig, Sverige, Tyskland og Danmark.

Fødevarerminister Mette Gjerskov udtaler nu, at vi kan regne med bedre kontrol fremover. Men dette gælder for det første kun for færdigretter, og der følger ingen ekstra penge med løftet.

En skærpet kontrol på fødevarerområdet virker ikke særligt sandsynlig, da man de sidste ti år konsekvent har skåret ned på fødevarerkontrollen. Senest

Ikke kun hestekøds-lasagnen er rådden – også systemet er det

Af Arbeit Zukunft

Vi kan tilføje fødevareskandalen som yderligere bevis.

Kapitalen har drastisk skærpet konkurrencekampen på alle områder. Det gælder ikke kun for levnedsmidler, men også for varen arbejdskraft. Stadig billigere råvarer skal sikres.

Hvis folk i Kina, Vietnam, Thailand m.m. arbejder for 30-40 euro om måneden, så betyder det samtidig, at de ikke kan ernære sig ordentligt.

Kapitalen interesserer sig ikke for, om folk er nødt til at ernære sig af affaldsprodukter. Kapitalen er ligeglad med, om folk spiser rådne og mugne levnedsmidler. Det er kapitalen ligegyldigt, om mennesker i jagten på profit ødelægger deres livsbetingelser, hvis f.eks. fiskeriområderne fiskes tomme, eller regnskoven ryddes med de deraf følgende drastiske ændringer af miljøet, som jorderosionen bevirker.

Kapitalen er også ligeglad med, om millioner af mennesker dør af sult år efter år.

Denne dramatiske konkurrencekamp finder også sted i Tyskland. Den omfatter også varen arbejdskraft. Folk arbejder i dag for tre eller fire euro i timen!

Det er en skandale! Naturligvis kan folk ikke købe bedre kost. Økologi er for dem uoverkommelig luksus.

Det udnytter de borgerlige propagandister til at give folk selv skylden. Silke Burmester fremstiller f.eks. tingene sådan på 'Spiegel Online':

"Den virkelige skandale er ikke, at man anfører heste som kvæg, men derimod at forbrugeren rent faktisk op-

Madskandaler

fordrer industrien til bedrageri, fordi han forventer, at der er kød i en stor del af fødevarerne, som ikke må koste noget".

Hvornår har Silke Burmester nogensinde skrevet et tilsvarende indlæg om de skandaløse lave lønninger? For kapitalen ønsker sig mennesker, der knokler hårdt, men som intet må koste.

I øvrigt er teorien om, at forbrugeren har skylden, fordi han ikke vil betale, en billig afledning. Også i dyrere produkter som fra Nestlé og Eismann er der hestekød.

Alle ved, at de dyreste produkter

fremstilles i lande med de laveste lønninger, f.eks. hvad angår sko og tøj. Adidas-sko, der her koster 150 euro, bliver produ-

ceret for et par euro et eller andet sted i Asien. Apple lader sine dyre produkter fremstille hos Foxcom i Kina. Her er arbejdsforholdene så forfærdelige, at de ansatte i massevis begår selvmord.

Nej. Billige produkter betyder ikke lave priser, men først og fremmest højere profiler. Det er den altafgørende baggrund for skandalen.

Og når folk køber billige levnedsmidler, så er grunden i allerførste række, at de selv i skikkelse af Varen Arbejdskraft må slide i det som et billigprodukt for kapitalen. Dette system er helt igennem råddent. Det er moralsk anløbent og menneskefjendsk. Derfor hører det til på historiens losseplads og må skaffes af vejen som de rådne fødevarer.

Oversat fra tysk af Kommunistisk Politik

Hellere heste i lasagnen end svin i regeringen!

Større fødevarer-usikkerhed

Regeringen lover øget kontrol, men skærer ned

med centralisering og fyringer besluttet i 2012, så der fra september i år kun vil være ét laboratorium i landet mod tidligere 32.

Der er nærmest dagligt skandaler at tage fat på, og generelt kommer man løbende i hælene på sygdomsudbrud og mistænkelige fund, da den almindelige praksis er, at der i detailledet kun tages prøver efter en mistanke er opstået.

Fra de seneste år kan man i flæng nævne eksempler som: pesticidrester i frugt og grønt, hvor der på de udenlandske varer i danske butikker kan findes op til 30 forskellige sprøjtemidler; harsk olie i fiskeolie-kapsler; muselort i

frosne ærter; hormonforstyrrende stoffer i emballage; svampegift i maltekstrakt; colibakterier i udenlandske bukkehornspriser – for blot at nævne nogle få.

Kødskandalen for et par år siden, hvor der blev fundet svinekød og lam i oksekødet hos de fleste supermarkeder, blev opdaget af tv-programmet 'Konstant' på DR og ikke af Fødevarekontrollen.

'Helt elendig'

Susanne Bahne Hansen og Helle Vendelbo Jensen – henholdsvis formand og

næstformand for Dansk Laborantforening – kalder i et debatindlæg i Politiken den 17. februar 2012 kontrollen for 'helt elendig' og stærkt forringet i de senere år.

Det er en linje, den nuværende regering fører videre. Mette Gjerskov kalder nedskæringerne for omprioriteringer, der ikke vil få skadelige følger, men centraliseringen betyder bl.a., at en masse tid køres op på landevejen på vej til kontrolbesøg.

Antallet af prøver er faldende. I 2008 udtog man omkring 60.000 prøver årligt, fremover forventer man at udtage 30.000. Prøver fra salatbarer nedsættes

Fødevareminister Mette Gjerskov

fra ca. 37.000 til 10.000 pr. år. Fra 2012 til 2014 skal der spares 68 millioner om året og fyres ca. 50 ansatte ved nedlæggelse af laboratoriet i Esbjerg.

Professor Anders Dalsgaard fra Det Sundhedsvidenskabelige Fakultet på Københavns Universitet siger til Berlingske Tidende d. 2.10.2012 om de vedtagne nedskæringer:

»Der er tale om en betragtelig ned-

skæring, og det vil uundgåeligt påvirke fødevarer sikkerheden og give en øget risiko for flere tilfælde af fødevarerborne sygdomme. Det er svært at se, hvordan de her nedskæringer harmonerer med, at man vil sætte øget fokus på frugt og grønt. Man er nødt til at øge fokus på frugt og grønt, men hvis man samtidig skærer ned, så må det give problemer.«

Der omlægges i højere grad til 'egenkontrol', men hvad den kan være værd, viser eksemplet med Frigodan, hvor firmaet 'kom til' at skylle grøntsager til frysning i kloakvand. Selv da man opdagede fejlen, lod man det passere med argumentet: 'De skulle jo alligevel varmebehandles'!

- Det vil være dobbelt arbejde, hvis vi skal foretage de samme prøver som virksomhederne, som chefen for Fødevareregion Århus udtrykte det.

EU og fødevarekontrollen

Skandaler som den seneste, hvor der snydes med deklarationerne, viser, hvordan uacceptable produkter helt ukontrolleret spredes i EU's indre marked fra Rumænien over Frankrig til danske producenter og kølediske. I det indre marked er det varenes fri bevægelse og profitten, der tæller, ikke folkesundheden, og EU's kontrol er nærmest ikke-eksisterende. Så meget desto vigtigere er det at styrke den danske kontrol og fastholde den som en offentlig opgave.

Regeringen er konsekvent, som på så mange andre områder. I en ubrudt linje fra den tidligere regering til den nuværende skæres der ned på alle områder af velfærdssikring, mens der flyttes penge til erhvervslivet – i dette tilfælde med forringet fødevarer sikkerhed som resultat.

Stilladsarbejderne: Nej til gammel, sur vin på nye flasker Nu kræver vi for alvor en ny politik!

Stilladsarbejdernes Landsklubs Landsmøde 2013 udtaler følgende:

Store dele af fagbevægelsen krævede op til Folketingsvalget i efteråret 2011 en ny politik.

Ti års forringelser i arbejdsmarkedspolitikken skulle afløses af en ny og aktiv arbejdsmarkedspolitik til gavn for lønmodtagerne og de svageste i samfundet. Stilladsarbejdernes Landsklub gik aktivt ind i valgkampen med det klare formål: Vi vil have en ny politik!

Vi må konstatere, at intet har ændret sig på Christiansborg:

- Den nuværende regering siger som den tidligere regering, at understøttelse og kontanthjælp skal ned, så skal der nok komme arbejdspladser.
- Den nuværende regering siger som den tidligere regering, at de fattigste, de studerende, de arbejdsløse må betale for, at vi kan bevare velfærdssamfundet.
- Den nuværende regering vil som den tidligere regering give skattelettelser til virksomhederne og til de rigeste, så skal der nok komme arbejdsplad-

ser.

- Den nuværende regering støtter arbejdsgiverne i, at hvis vores løn bliver sat ned, så kommer der flere arbejdspladser.

Virkeligheden er en helt anden:

- I 2007 havde de danske virksomheder ifølge Danmarks Statistik en opsparing på 24 milliarder kroner, men i løbet af fire år var den i 2011 vokset til omkring 165 milliarder kroner. Men de investerer ikke i danske ar-

bejdspladser.

- Vi danske lønmodtagere har holdt igen med lønkrav og haft direkte lønnedgang, men der lukkes fortsat masser af arbejdspladser.
- Vi blev lovet forbedringer i arbejdsmarkedspolitikken. I stedet har vi fået yderligere forringelser i form af kontanthjælpsreform, fleksjobreform, dagpengereform og SU-reform.
- Vi blev lovet at forringelserne på kurser og efteruddannelse ville blive fjernet. Det er ikke sket.
- Regeringen roser den danske model, men lægger op til love, som begrænser vores forhandlings- og aftaleret.

Vi vil derfor aktivt bakke op om de mange initiativer, som i løbet af de næste måneder vil prøve at tvinge Christiansborg-politikerne til at vedtage en ny politik!

Regeringen skal tvinges til at føre en politik til gavn for lønmodtagerne og de svageste.

Vedtaget på Langsøhus,
Silkeborg, 2. marts 2013

Jacob Jespersen, Landsklubformand

Det spæde forår er på vej

Solen og lyset er ved at tage overhånd, men en isnende vind fra nord får mig til at elske de varme skindvanter.

De slidte knogler knirker og knager i kulden, men dér kommer de unge med bare knæ og opsmøgede ærmer.

Jo vi har længe set juleroser, vintergækker og erantis kæmpe sig frem trods is og sne. Lige nu står de i stampe og venter med krokus og påskeliljer på varmen. Om lidt er den der og kommer regnen, som den skal bliver den bare jord dækket med ivrige vækster inden

maj og til sommer er de små spirer med de rette betingelser blevet til meterhøje opadstræbende, blomstrende, frodige, livgivende planter.

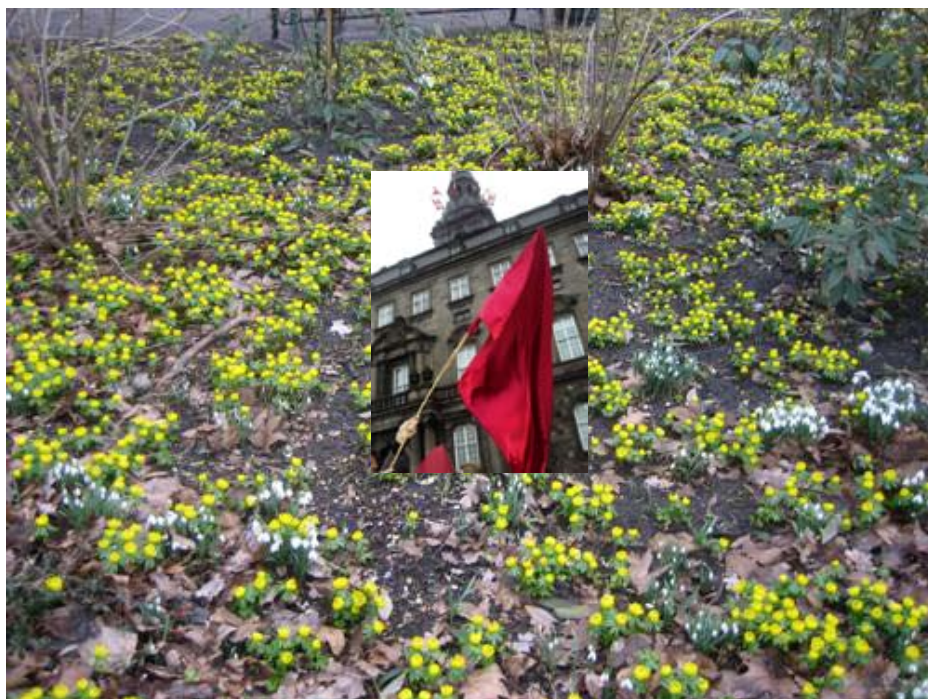
Når jeg løfter blikket til livet i øjenhøjde, ser jeg skolebørn, der er parat til at demonstrere mod skolereformen. De ved måske ikke lige hvordan man skal tage initiativet, men forventer, at noget vil ske. Det er blevet noget man snakker om. Jeg ser også gymnasieelever med mangfoldige selvavede skilte på SU-demonstration. Lidt længere henne står Solidaritet og frit fald og proteste-

rer mod behandlingen af de arbejdsløse og tydeligst i billedet lige nu ses lærerne. 30 røde faner fra andre fagforeninger mødte dem i dag ved forligsinstitutionen og mange andre støtter deres kamp mod KL's manglende forhandlingsvilje. Baglandet i fagforeningerne rører på sig og forventer klare udmeldinger med afstandtagen til regeringens nedskæringer og ta' fra de fattige og gi' til de rige politik, helt i tråd med EU's hedeste ønsker.

Det er tid at organisere til kamp. Slut op om Arbejderpartiet Kommunisterne. Vær med til at organisere de kampvillige. Den 1. maj må blive et kampråb der kalde alle til samling om de fælles krav for arbejderklassen, for ungdommen, for fremtiden.

Vi ses.

GBe.

OKTOBER BOGBUTIK

København

Vesterfælledvej 1B

1750 København V

Åbningstid:

Tirs- og torsdag 14 - 18.00

Se oktobernet.dk

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdag 12 - 17.00

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

Åbningstid:

fredag 14 - 17.00

KPnetTV - Videoreportager fra gaden

www.kpnet.dk | youtube.com/user/KPnetTV

Torturbødlen Israel: Palæstinensers død udløser masseprotester

Der er mindst 4600 palæstinensiske politiske fanger i israelske fængsler. Mange af dem tilbageholdes uden formelle anklager eller domme. Tortur er udbredt.

Arafat Jaradat, far til to børn på hhv. to og fire år og ansat på en benzinstation, døde den 23. februar, seks dage efter han blev anholdt i sin hjemby under mistanke for at have været med til at kaste med sten, som skadede en israelsk soldat. Hans enke, Dalal, er gravid med deres tredje barn.

Jaradat var sund og rask, men han døde efter han var kommet i det israelske hemmelige politi Shin Bets kyndige hænder.

Arafat Jaradat

med fire sultestrejkkende fanger i israelske fængsler. Jaradats død fik protesterne til at eskalere kraftigt over hele Vestbredden – blandt andet foran Ofer-militærfængslet, i Nablus, al-Khalil, Betlehem, Tulkaram, Jenin og Qalqilia.

Ifølge internationale medier var den israelske militærledelse samlet i weekenden efter mordet på Jaradat for at drøfte, hvordan man skulle tackle situationen. En talsmand for det israelske militær meddelte, at det kunne være 'starten på den tredje palæstinensiske opstand' – efter intifadaerne i slutningen af 1980'erne og i 2000, der fik Israel til at genbesætte Vestbredden.

Efter at liget var undersøgt, erklærede den palæstinensiske minister for fangeanliggender, Issa Karake, at Arafat Jaradat "havde været udsat for grov tortur, der direkte førte til hans død. Israel er fuldt og helt ansvarlig for drabet." Karake afviste efter den palæstinensiske obduktion fuldstændig den

officielle israelske forklaring om, at Jaradat døde som følge af et svagt hjerte.

Der har været voksende uro blandt palæstinenserne, ikke mindst på den besatte Vestbred, hvor der har været afholdt en række protester i solidaritet

Dermed skulle en hård indgriben fra den israelske besættelsesmagts side være begrundet. Efter Netanyahu's genvalg og optrapningen af den ulovlige israelske koloniseringspolitik er der trukket op til nye konfrontationer.

Kommunistisk Politik Indhold nr. 3 - 2013

TEMA:

Stop Vækstplan.DK!

Skrot de asociale reformer!

Lige til papirkurven s. 2

Big Bang: Vækstplan.DK s. 3

Grundlovsbrydere frifundet s. 9

6 timers arbejdsdag:

Et centralt krav s. 10

Irak 10 år senere s. 12

*Læge får bøde for at hjælpe syge
s. 14*

Verden rundt s. 16

*Hugo Chavez og Latinamerika
s. 18*

*Kapitalisme og madskandaler
s. 20*

Verden ifølge Latuff

Adios, Comandante!

Hugo Chávez (28. Juli 1954 - 5. Marts 2013)